

บทนำ

นี่หรือคือโชคชะตา

คาเฟ่มีมากมาย เป็นเทรนด์ฮิต แข่งกันเปิด แข่งกันเรียกลูกค้า จัดทำโปรโมชั่น แต่งร้านให้สวยงามหลากหลายสไตล์ เพื่อสร้างแรงดึงดูดลูกค้าให้อยากเดินเข้าไปในร้านของตัวเอง

ในเมื่อคาเฟ่มีจำนวนมากมายถึงขนาดนี้ แล้วเหตุใดถึงต้องมีเรื่องบังเอิญ ทำให้ต้องมีการพบเจอกันในคาเฟ่ จากผู้หญิงสองกลุ่มที่...

เบื้องหน้ายิ้มแย้ม แต่ซ่อนมีดไว้เบื้องหลัง!

“อ๊วย! ตายแล้ว! สวัสดิ์จะหอม แสน ไม่นึกเลยนะจะว่าฉันกับกุลจะได้มาเจอเธอสองคนที่นี่”

“ใครอยากสวัสดิ์มัน”

แสนลั่น แสนมั่งคั่ง หันไปกระซิบกับเพื่อนสาวคนสนิท หอมละมุน งามเลิศวิจิตร ทฤษฎีโลกกลมแสนลั่นไม่แน่ใจว่าจะเชื่อดีหรือไม่ แต่ที่เธอเชื่อตอนนี้ก็คือ...

โลกช่างโหดร้าย!

แต่ในเมื่อเธอหลีกเลี่ยงไม่ได้ แส่นล้านก็เป็นหนึ่งในมนุษย์
สัตว์สังคมที่ต้องรู้จักปรับตัว กระชิบนินทาซึ่งหน้า

แล้วเธอก็หันไปฉีกยิ้มส่งให้คู่หูนางมารร้าย ลีรินาถและนรีกุล
ทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิท ตัวติดกันเหมือนปลาห้องโก้ เหมือนหอมละมุน
กับแส่นล้านที่สนิทกัน

ลีรินาถและนรีกุลแยมยิ้ม แต่หาได้มีไม่ตรีจิตต่อหอมละมุน
และแส่นล้าน ปมปัญหาของความเป็นอริที่เปรียบได้กับก้อนยาพิษ
เคลือบไว้ด้วยน้ำตาล

เบื้องหน้าคือความหวาน แต่ข้างในซ่อนความอันตรายและ
ร้ายกาจเอาไว้ ก็คือความริษยา! ซึ่งหอมละมุนกับแส่นล้านแก้ไขให้
ไม่ได้

ปัญหาเกิดจาก ‘ความเป็นดาว’ เป็นเรื่องบังเอิญที่สี่สาวรู้จัก
กันมาตั้งแต่เด็ก จะเรียกว่าครอบครัวอยู่ในสังคมเดียวกันก็ไม่เชิง

ถึงจะเป็นสังคมของคนมีฐานะ แต่ระดับฐานะก็ยังแบ่งชั้น
กันอีก หอมละมุนและแส่นล้านมาจากครอบครัวที่มีฐานะดีระดับบน
ส่วนลีรินาถและนรีกุลเป็นคนรวยระดับปลายๆ แถวสักหน่อย

คนมันรวยช่วยไม่ได้!

จะให้ทำอย่างไรได้ละ เกิดมาก็รวยเลย ไม่ได้ตั้งใจจะอวดแบ่ง
ข่มความร่ำรวยใส่ลีรินาถและนรีกุลแต่อย่างใด

ตอนอนุบาล หอมละมุนกับแส่นล้านคือดาวในโรงเรียนอนุบาล

ตอนประถมศึกษา หอมละมุนกับแส่นล้านคือดาวในโรงเรียน
ประถมศึกษา

ตอนมัธยมต้นและมัธยมปลาย หอมละมุนกับแส่นล้านคือ
ดาวในโรงเรียน

กระทั่งสอบเข้ามหาวิทยาลัย หอมละมุนกับแส่นล้านเรียน
คณะเดียวกัน ลีรินาถกับนรีกุลเรียนคณะเดียวกัน

แต่ความเป็นดาวก็ยังคงอยู่!

หอมละมุนและแสนล้นเปรียบได้กับดาวของมหาวิทยาลัย
ได้รับความสนใจ รวากับมีสปอตไลท์เป็นของตัวเอง

คนหนึ่งอ่อนหวาน คนหนึ่งร่าเริง แต่ทั้งสองสาวต่างมีเสน่ห์
และโดดเด่น เมื่อสิรินาทกับนริกุลอยู่ใกล้ก็ต้องพลอยหม่นหมอง
จึงเกิดเป็นศึกิรุษยาในอก ที่สิรินาทกับนริกุลก่อขึ้นจนลุกลาม
ในอกของตัวเอง

ปัญหาในเรื่องนี้ก็คงต้องสรุปกันว่า...

คนมันสวยช่วยไม่ได้!

ความเป็นดาวนำพาแสงสาดส่อง ได้รับความสนใจ และนำพา
คู่อริมาให้ นอกจากคนชื่นชม ก็ยังมีคนจ้องจะเหยียบย่ำ

ถ้าหากให้มองหาแกนนำฝ่ายตรงข้าม ก็ต้องมีชื่อสิรินาทและ
นริกุลติดโผอย่างแน่นอน หลังเรียนจบ ความเป็นดาวของหอมละมุน
กับแสนล้นก็ยังคงเจิดจ้า

แต่เป็นดาวบนท้องฟ้าที่ไม่มีใครกล้าสอยลงมาเดินดิน

พวกเธอโสด! โสด! และโสด! โสดผ่านมาปีแล้วปีเล่า ด้วย
เหตุผลส่วนตัว แต่นอกจากเหตุผลส่วนตัว ก็ยังมีเหตุผลประกอบ

เพราะสวยและรวยมาก ผู้ชายล้นแล้วแต่ไม่กล้าจับ ส่วน
คนที่มีคุณสมบัติทัดเทียมก็มักจะคิดว่าหอมละมุนกับแสนล้น
มีคนรักแล้ว

สวยแต่โสดไม่เคยเห็นหรือไงยะ!

สิรินาทกับนริกุลมีแฟนหนุ่มให้ดวงแขน ในขณะที่หอมละมุน
กับแสนล้นต้องดวงแขนกันเอง อันที่จริง ถ้าหากถามว่าพวกเธอ
เดือดร้อนไหม ก็ไม่เดือดร้อน แต่ใจมันจะเดือดตอนเจอชายสองคนนี้
นั่นแหละ!

“สวีตีจ๊ะนาถ สวีตีจ๊ะกุล บังเอิญมากจริงด้วย เธอสองคน

สบายดีนะ”

หอมละมุนเป็นคนเอื่อยถาม ส่วนแสนล้านแยกเขี้ยว หรือจะเรียกแบบมีมารยาทเสียหน่อยว่าพยายามจิกยิ้มส่งให้ทั้งสองสาว

“สบายดีมากจ๊ะ จริงไหมกุล”

สิรินาทกับนริกุลหันไปมองสบตากัน แล้วก็หัวเราะให้กัน แสนล้านหรีตามองทั้งคู่ คุยกันแบบดีๆ ไม่เป็นหรือไง ถึงต้องทำท่าระริกกระริแบบนี้ หอมละมุนก็ไม่ได้ถามอะไรตลกขบขันเสียหน่อย หัวเราะคิกๆ เหมือนคนไม่มีมารยาทไปได้

“จริงจ๊ะ เราสองคนมาฉลอง เพราะแฟนของนาถเตรียมแผนการขอญาติแต่งงานแบบเซอร์ไพรส์”

“ยินดีด้วยนะจ๊ะ แหม...เตรียมแผนขอแต่งงานแบบเซอร์ไพรส์ แต่นาถรู้ตัวก่อนแบบนี้ นาถคงยิ่งตื่นเต้นใจใหม่จ๊ะ”

หอมละมุนถามเสียงนุ่มละมุนเหมือนชื่อ แสนล้านยกมือขึ้นปิดปาก แล้วก็หัวเราะเบาๆ ท่าทางแบบนี้ ถ้าหากคนอื่นทำ แสนล้านคงคิดในใจ

ดัดจริต!

แต่ในตอนนี้แสนล้านไม่มีปัญหาถ้าหากเธอจะถูกด่าแบบนี้ ดัดจริตมาก็ต้องดัดจริตกลับ หัวเราะแล้วก็หันไปยิ้มให้หอมละมุน

“แฟนของเธอเขาคงเป็นคนเซอร์ไพรส์ไม่เก่งใจใหม่ล่ะนาถ จะเซอร์ไพรส์แต่ทำให้เธอจับได้เสียก่อน จนต้องมาฉลองล่วงหน้าแบบนี้ แฟนเธอน่ารักจังเลยนะ”

แสนล้านหัวเราะไปพูดไป สิรินาทหน้าตึง แล้วก็ต้องฝืนยิ้มเป็นรอยยิ้มที่เห็นได้ชัดเจนว่าฝืน แต่หอมละมุนกับแสนล้านไม่สนใจ

“แล้วเธอสองคนล่ะจ๊ะ มาคาเฟ่ มีนัดกับหนุ่มๆ หรือว่ามีนัดกันเอง”

“กุลจ๊ะ ฉันกับแสนมีงานทำ เป็นนักธุรกิจ เวลาค่อนข้างยุ่งจ๊ะ

เราเลยไม่ค่อยมีเวลาสนใจเรื่องผู้ชายเท่าไร แต่กุลไม่ต้องเป็นห่วง
ฉันกับแสนหรือกนะจ๊ะ เพราะเรามีคนในครอบครัวคอยเป็นห่วง
อยู่แล้ว ไม่อยากรบกวนกุลนะ จะทำให้กุลวุ่นวายเกินไป”

“ไม่เป็นไรหรือกจะหอม ฉันเป็นห่วงในฐานะเพื่อนที่รู้จักกัน
มานาน”

นรีกุลคอแข็ง หน้าหวาน วาจาทวนละมุน แต่ฟังแล้ว
เหม็นเปรี้ยว! ยิ่งเพิ่มความชิงชังให้แก่นรีกุลขึ้นไปอีก!

“หอม เรารีบไปกันเถอะ ฉันมีประชุมประจำเดือน ปีนี้กำไร
เพิ่มขึ้นร้อยเปอร์เซ็นต์ ขายของกันแบบทำไม่ทัน ทำอะไรออกมา
ก็ขายหมด ฉันละกลุ่ม จนต้องประชุมเพิ่มผลิตภัณฑ์ เพิ่มกำลัง
การผลิต เพิ่มทุกอย่างเลย”

“นาถ กุล ฉันกับแสนขอตัวไปทำงานก่อนนะจ๊ะ เราสองคนนะ
งานยุ่งมาก ขอโทษด้วยนะที่นั่งตื้อด้วยไม่ได้ อุตส่าห์มาเจอกันทั้งที”

“ฉันก็เสียดายเหมือนหอม แต่ทำยังไงได้ ฉันกับหอมเรียนจบ
ก็ทำงานกันงๆ ทำธุรกิจของตัวเอง ไม่มีเวลาไปสนใจเรื่องของ
คนอื่น คิดไปแล้วนาถกับกุลก็ชีวิตดีกว่าฉันกับหอมเยอะเลยนะ
งานก็ไม่ต้องทำ วันๆ อยู่เฉยๆ ไปเรื่อยๆ รอผู้ชายมาขอแต่งงาน
ไม่ต้องคิดอะไรมาก ชีวิตแบบนี้คงมีความสุขมากเลยนะ”

“จ๊ะ! สุขมาก”

สิรินาถกั้ตพันตอกลับ หอมละมุนกับแสนลั่นคลีย์ยิ้มส่งให้
สิรินาถกับนรีกุลที่เริ่มยิ้มไม่ออก ทำได้แค่นิ่งๆ แล้วก็เดินออกมา
จากคาเฟ่

เมื่อพ้นประตูและเข้าไปในรถบีเอ็มดับเบิลยูสีขาวของแสนลั่น
ทั้งสองสาวก็หันไปมองหน้ากัน ก่อนจะยกมือขึ้นไปแตะกัน

“เปลี่ยนร้านแล้วกัน เจอขายสองคนนี้ได้”

หอมละมุนพยักหน้าเห็นด้วย จะมานั่งผ่อนคลาย พุดคุยกับ

เพื่อนสนิท ดันมาเจอเพื่อนไม่สนิทที่คิดร้ายต่อกันเสียได้

“เรื่องเซอร์ไพรส์อะไรกัน คิดจะเซอร์ไพรส์ของตัวเองแต่งงานมากกว่า ยังมีหน้ามาอวดใส่เธอกับฉันอีก หมั่นไส้ซะหมด”

“อย่าโมโหไปเลยແນ”

“ไม่ได้โอ้อวดหรอกนะ แค่หมั่นไส้ท่าทางและสายตา ตามริษยากันอยู่ไม่ได้ ต่างคนต่างอยู่ไม่ได้หรือยังไง เจอยายสองคนนั้นเมื่อไร อารมณ์เสียทุกที”

ແแนลันบ่นถึงสิรินาทกับนริกุล ไม่ชอบหน้ากัน แต่กล้าเรียกเธอกับหอมละมุนเป็นเพื่อน ทั้งที่เธอกับเพื่อนรักไม่ได้ทำอะไรให้แค่สวยกว่า รวยกว่า ก็ทำให้คนอื่นตีดัดดินได้แล้ว

“หายอารมณ์เสียได้แล้ว ดื่มน้ำเย็นหมดไปสองแก้วแล้วนะ”

“ฉันไม่เข้าใจคนประเภทนี้เลยหอม ไม่ได้ทำอะไรให้สักหน่อยก็ทำตัวเป็นศัตรู ไม่ชอบหน้า”

“ไม่ต้องเข้าใจนะดีแล้ว ถ้าเธอเข้าใจสองคนนั้น ก็หมายความว่าเธอเป็นคนประเภทเดียวกันกับสิรินาทและนริกุลนะสิ”

“เออ! จริงด้วย ฉันฉันไม่เข้าใจมันสองคนเหมือนเดิมดีแล้ว”

ทั้งสองสาวต้องย้ายสถานที่นั่งพูดคุยมาเป็นคาเฟ่แห่งใหม่ ห่างจากที่เดิมพอสมควร ใช้เวลาขับรถถึงสามสิบนาที เพื่อจะได้ไม่ต้องบังเอิญเจอสิรินาทกับนริกุลซ้ำอีก

“เจอหน้าสองคนนี่ที่ไร อวดแฟนทุกที”

“ก็ไม่มีอะไรจะอวดนอกจากแฟน ทำงานก็ไม่รอด ต้องเกาะที่บ้านกิน เพราะไปทำที่ไหนก็อวดเก่งใส่คนอื่นไปหมด พอทำธุรกิจก็เจ๊ง เรื่องเดียวที่อวดได้ก็คือเรื่องตกผู้ชายเป็นของตัวเองได้ เฮอะ!

โสดแล้วไง ใครแคร์”

แสนล้านเหยียดริมฝีปาก หญิงสาวสะบัดเส้นผมเล็กน้อย เธอตัดผมสั้นประจำ เป็นสาวสมัยใหม่ที่มั่นใจในตัวเอง

ผมสั้น หน้าหวาน และบุคลิกปราดเปรียว ในขณะที่หอมละมุนนั้นหน้าหวานหยาดเยิ้มเหมือนกับชื่อ สวยหวานทั้งรูปร่างหน้าตา กิริยามารยาท แต่หอมละมุนไม่ใช่คนอ่อนแอ

แสนล้านที่ภายนอกมองแล้วเข้มแข็งกว่าหอมละมุน แท้จริงแล้วกลับเปราะบางกว่า หลายครั้งที่แสนล้านต้องปรับทุกข์กับหอมละมุน โดยที่เพื่อนสาวคอยให้คำปรึกษาและคอยเซ็ดน้ำตาให้เธอ

แสนล้านมีบุคลิกปราดเปรียว ทำอะไรรวดเร็ว คงเป็นเพราะเธอโตขึ้นมาในครอบครัวที่มีพี่ชายสองคนด้วยกัน ก็คือ ลิบริ้อย พี่ชายคนโต พันหมื่น พี่ชายคนรอง

ความมั่งคั่งของตระกูลแสนมั่งคั่ง เริ่มจากบรรพบุรุษทำโรงสี แล้วก็เกิดการขยายกิจการมาเรื่อยๆ จนถึงรุ่นของ หน่วย แสนมั่งคั่ง บิดาของแสนล้าน

หน่วยสะสมที่ดินเอาไว้เป็นจำนวนมาก และที่ดินนั้นก็ทำให้หน่วยเพิ่มความมั่งคั่งให้แก่ตัวเองและครอบครัวจนกลายเป็นเศรษฐี

ลิบริ้อย พันหมื่น แสนล้าน เกิดมาบิดาก็ร่ำรวยแล้ว เพราะในครอบครัวของแสนล้านมีพี่ชายสองคนจึงทำให้เธอต้องแข็งแกร่ง

เวลากินก็ต้องแย่งกินให้ทัน ของเล่นก็ต้องแย่งให้ได้ อยากได้อะไรก็ต้องยื้อแย่งกับพี่ชายที่ชอบกลั่นแกล้งน้องสาวเป็นชีวิตจิตใจ ตอนเด็กแสนล้านยังเข้าใจว่าพี่ชายเกลียดเธอ เพิ่งเข้าใจว่ามันรักเธอแกล้งเพราะรักน้อง ก็ตอนเริ่มโตและรู้เรื่องมากขึ้น

“นั่นสิ โสดก็ไม่เห็นเป็นไรเลย”

“ใช่ อีกอย่าง ฉันกับเธอโสดเพราะมีเป้าหมายต่างหาก”

แสนล้านและหอมละมุนเข้าอกเข้าใจกันดี สองสาวเป็นเพื่อนสนิทที่มีอะไรหลายอย่างคล้ายกัน แม้กระทั่งชะตาชีวิต

“แต่พูดถึงเป้าหมายของพวกเรา ก็ยังมองไม่เห็นทางสำเร็จเลยนะแสน”

“นั่นสิ หรือต้องทำมัน จีบปล้ำให้สิ้นเรื่อง”

แสนล้านยกมือขึ้นทำค้าง หมิงสาวหน้าตุ้ม เมื่อคิดถึงเป้าหมายของเธอกับหอมละมุน ซึ่งยากที่จะบอกได้ว่าจะทำตามเป้าหมายสำเร็จหรือเปล่า

“เธอลองสิ ถ้าดีแล้วบอกด้วย”

“เธอลองไม่ดีกว่าเธอหอม เธอดูเป้าหมายของฉันสิ เกิดมันไม่เต็มใจ ถีบฉันกระเด็นขึ้นมา ฉันอาจกระตุกหักได้เลยนะ ตัวใหญ่เป็นยักษ์ ห้าม ถือน ปากก็ไม่ดี ครบสูตรผู้ชายสายดิบ”

พูดจบ ตามด้วยการถอนหายใจ จะทำอย่างไรถึงจะสามารถครอบครองหัวใจเป้าหมายของเธอได้ แสนล้านยังมองไม่เห็นหนทาง

“เป้าหมายของฉันก็น่ากลัวไม่น้อยที่ไหน พูดน้อย เย่อหยิ่ง ถึงจะหยิ่งกับฉันน้อยกว่าคนอื่น แต่ก็ยังหยิ่งอยู่ดี เดาใจก็ยาก ครบสูตรผู้ชายสายเย็นชา”

“เฮ้อ! ชีวิตของสองเรา”

หอมละมุนกับแสนล้านพูดขึ้นมาพร้อมกัน ทั้งคู่โหม้มตัวเข้าไปหากัน หน้าผากชิดชนกัน แล้วก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“ไม่เป็นไรนะแสน ทุกเรื่องมีทางออก”

“เธอก็เหมือนกันหอม ไม่ต้องคิดมาก อะไรที่เป็นของเรา ลักวันก็ต้องเป็นของเราอยู่ดี”

ทั้งสองสาวจับมือกัน ให้กำลังใจกัน ปีนี้ก็คงเป็นอีกปีที่ต้องโสดแบบไร้แววจะมีคู่ หอมละมุนกับแสนล้านเคยเนื้อหอมมากผู้ชายต่อคิวจีบจนเลิกไม่ไหว แต่นั่นเป็นช่วงสมัยเรียนเท่านั้น

เมื่อเรียนจบ ทำธุรกิจ ต่อให้ทั้งคู่สวຍหยาดเยี่ยมจนทำให้
ผู้ชายใจเต้แแรง แต่ผู้ช้ຍก็มักคิดว่าพวกเธอมีคณรักแล้ว เพราะ
อายุก็ไม่น้อยแล้วนั่นเอง

กะจะหาคณมาจับกระตุ้ณเป้ຍหมายให้รู้สึกตัวเสียหน้อยว่า
รู้สึกอย่างไรกั้บพวกเธอกันแน่ ถ้าหากไม่มีวีแวงจะคื้บหน้าก็คอง
ต้องเตรียมล่าถอย เพื่อมองหาสามีในอนาคคคณใหม่ แต่กั้ยังหา
ไม่ได้ เพราะผู้ช้ຍสั้ยคิดว่า สวຍขนาดนี้มีหรือจะไม่มีคณรัก!

เป็นเรื่งบั้งเอิญ หอมละมุน งามเลิศวิจิตร และ แสนล้ัน
แสนมั่งคั่ง นอกจากจะเป็นเพื่อนสนธิที่รู้ใจกัน คบกันมาตั้งแต่
เรียนระดบั้บอนุบาล ทั้งสองครอบครัวยังรู้จักั้สนธิสนม นัดเทียะ
รั้วมกันหลายครั้้ง และทั้งคู้ก็ยังมีอะไรที่เหมือนกันโดยบั้งเอิญ
อีกหลายอย่ยง

เกิดวันเตียะยกัน เดือนเตียะยกัน ปีเตียะยกัน นอกจากนั้มารดา
ของทั้งสองสวຍยังคลอดในโรงพยาบาลเตียะยกันอีกด้วย

เพราะเป็นแบบนั้สินะ โชคชะตาของพวกเธอถึงได้ตกที่นั้ง
ลำบาคคล้ายคลึงกันเหลือเกินในเรื่งเกียะยกับหัวใจ

สวຍ รวຍ แต่โสด!

เรื่งความโสดนะไม่ใช่ปัญหาค เพราะทั้งสองสวຍหมายตา
เลื่อกผู้ช้ຍที่พวกเธอต้องการสละความโสดให้เอาไว้แล้ว

จอมพญา เลียม โคลตัน หน้่มลูกครั้้งไทย-อเมริกาัน หน้่ม
เนื้อหอมปากรั้ย แต่กั้หล่อเหลาอย่ยงรั้ยกาจ ความปากรั้ยของเขา
ไม่สามารถทำให้สวຍๆ เกรงกลัวเขาได้ เพราะใบหน้าหล่อเหลา
ชวนฝัน มาดเท้แบบดิบเถื่อน สะเทือนอารมณั้สวຍๆ ให้บ้ยรรณาค
อยากจับเขาทำสามี

‘เราก็อยาก!’

“เซ็งชะมัด”

ความอยากต้องถูกเก็บซ่อน เพราะจอมพญานั่นน่ากลัว ไม่ใช่หน่อย เขาเป็นคนปากร้าย ห้ามเถื่อน ชื่นชอบเสนอตัวไม่ดูตาม้าตาเรือ เขาคงได้จับเธอโยนออกจากชีวิตแบบไม่เหลือวแล

ลองจินตนาการถึงภาพที่เธอถูกจอมพญาบริภาษ เพราะกล้าช่วยวนเขา อยากได้เขาเป็นผัวแบบเขาไม่เต็มใจ

‘แค่คิดเราก็อยงแล้ว!’

เสนล่านหิงตัวบนเก้าอี้ หญิงสาวเป็นเจ้าของแบรนด์เสื้อผ้าที่มียอดขายถล่มหลายตั้งแต่ปีแรกที่เปิดตัว ภายใต้อีโก้แบรนด์ ‘ซิกิตา’

ซิกิตาทำเสื้อผ้าที่เน้นกลุ่มลูกค้าที่เป็นผู้หญิงสายหวาน มีจำหน่ายตั้งแต่ชุดชั้นใน ชุดลำลอง ไปจนถึงชุดทำงาน และรองเท้า รวมถึงเครื่องประดับ

ซิกิตาคือแบรนด์ที่เน้นเปิดเผยเสน่ห์ของผู้หญิง แม้กระทั่งชุดทำงาน ซิกิตาก็ทำให้เห็นว่า แม้จะหวาน แต่ก็เป็ความหวานที่ปราดเปรียวและมีเสน่ห์น่าค้นหา

หวานแบบมั่นใจในตัวเอง หวานแบบเช็กชีนิตๆ หวานแบบลึกลับ

ซิกิตามีดีไซน์ที่เป็นตัวของตัวเองและชัดเจน นอกจากนี้เสื้อผ้าของซิกิตายังมีหลายไซส์ให้เลือก ตั้งแต่ไซส์เอสจนถึงไซส์หกเอ็กซ์แอล ไซส์ใหญ่สำหรับผู้หญิงเจ้าเนื้อ หรือถ้าหากต้องการใหญ่กว่านี้ก็สั่งตัดพิเศษได้

‘ผู้หญิงอยากสวยต้องได้สวย อยากใส่ต้องได้ใส่’

คอนเซ็ปต์ของซิกิตาชัดเจน ผู้หญิงที่สวมใส่เสื้อผ้าของซิกิตา จะมีความมั่นใจในตัวเอง เพราะออกแบบให้ผู้หญิงใส่แล้วสวย

ไม่ว่าจะหุ่นแบบไหน

นอกจากนี้ซิกิตายังมีบริการให้คำปรึกษาเรื่องการแต่งตัว แต่งหน้า ทำผม เพื่อค้นหาลุคที่เหมาะสมกับลูกค้ำ ซิกิตาจึงเป็น แบรรนดท์ที่เติบโตอย่างรวดเร็ว ด้วยความเอาใจใส่ ดูแลลูกค้ำ ทั้งทางกายและทางใจ

แสนล้านใส่เสื้อผ้าแบรรนดท์ของตัวเอง และหอมละมุนเพื่อนสาว ของเธอก็ใส่เสื้อผ้าแบรรนดท์ซิกิตาเป็นส่วนใหญ่มากเพื่อช่วยเพื่อนโปรโมต และเสื้อผ้าของแสนล้านก็เข้ากับบุคลิกของหอมละมุนพอดี นางแบบ ของแบรรนดท์ซิกิตาจึงเป็นหอมละมุนนับตั้งแต่เปิดตัวในคอลเลกชันแรก

“คอลเลกชันวันวาเลนไทน์ขายหมดเกลี้ยง แต่เจ้าของแบรรนดท์ ดันขายไม่ออก จะดีใจหรือเสียใจดีเนี่ยเรา เรื่องมันเศร้า”

แสนล้านเหนื่อยมากกับการปั้นแบรรนดท์ซิกิตาขึ้นมา ความภูมิใจ ในแบรรนดท์นั้นล้นเหลือ แต่เธอก็มีความฝันของตัวเอง

นอกจากความฝันเรื่องงาน แสนล้านก็อยากมีครอบครัว ที่อบอุ่น เป้าหมายว่าที่สามีดันเป็นจอมพญา ผู้ชายปากร้ายคนนั้น เขาเป็นเพื่อนสนิท!

จอมพญาอายุมากกว่าเธอห้าปี เธอเจอเขาตอนเธออายุสี่สิบ ช่วงปิดเทอมของปีนั้น แสนล้านแยกจากหอมละมุนชั่วคราว

เพื่อนสาวของเธอไปเรียนคอร์สภาษาละตินที่อเมริกา ในขณะที่แสนล้านรับปากครอบครัวไปเที่ยวภูเก็ต จะเปลี่ยนใจ ตามหอมละมุนไปอเมริกาก็กลัวคนที่บ้านจะน้อยใจ

แสนล้านถึงมีโอกาสได้พบกับจอมพญา ในงานปาร์ตี้ของ คนรู้จักที่ชวนกันไปร่วมงานปาร์ตี้เป็นทอดๆ เพื่อนของเพื่อน ของเพื่อน และเธอกับเขาก็กลายเป็นเพื่อนกัน จากเพื่อนที่เพิ่งรู้จัก ก็สนิทกันอย่างรวดเร็ว จนกลายเป็นเพื่อนสนิท

“ไม่อยากให้เป็นเพื่อน อยากให้เป็นผัว ชินพูดแบบนี้ อีตา

จอมพญาอาจกระโดดตะปากราก็ได้”

หญิงสาวไม่คิดว่ามันจะยากขนาดนี้ เธอเคยคิดง่าย ๆ ชอบใคร
สักคนก็แค่บอกไป ถ้าอีกฝ่ายไม่ชอบก็ตัดใจ ไม่เห็นยากตรงไหน!

เรื่องจริงไม่ง่ายแบบที่คิด ยิ่งอีกฝ่ายเป็นเพื่อนสนิทก็ยิ่ง
คิดมาก จะบอกก็กลัวเสียเพื่อน ถ้าหากเขามีท่าทางเหมือนมีใจ
ให้เธอสักนิด คงง่ายกว่านี้

แต่แสนล้านก็ไม่วู้อีกนั่นแหละว่าท่าทางแบบไหนถึงจะเรียกว่า
คนมีใจให้กัน เธออะมีใจให้เขาแน่นอนอยู่แล้วล้านเปอร์เซ็นต์

แต่จอมพญาก็คงเห็นเธอเป็นเพื่อนเท่านั้นแหละ เจอกับตัวเอง
ถึงได้เข้าใจ พุดยาก ปากหนัก เพราะกลัวเสียเพื่อน

‘ไม่ได้เป็นคนรัก เป็นเพื่อนก็ยังมี’

ความรู้สึกของแสนล้านเป็นแบบนี้ หญิงสาวถอนหายใจ
ออกมาเฮือกใหญ่ ออฟฟิศของเธอว่างเปล่า เพราะพนักงานกลับบ้าน
กันหมดแล้ว

“ไม่สนใจกันเลยนะ คนใจดำ!”

แสนล้านมองโทรศัพท์ เธอส่งข้อความหาจอมพญา เขา
อ่านแล้วแต่ไม่ตอบ หญิงสาวก็เลยย่นจมูกใส่เสียเลย เธอส่งไป
ตั้งแต่ช่วงบ่ายก่อนเข้าประชุม จนถึงตอนนี้จอมพญาก็ยังไม่ตอบ

“นี่มันวันวาเลนไทน์นะยะ”

แสนล้านจ้องโทรศัพท์ตาขวาง แล้วก็ตามด้วยการถอนหายใจ
การตกหลุมรักผู้ชายที่ชื่อจอมพญา ทำให้เธอกลายเป็นคนบ้า
ในบางช่วงเวลา

“วาเลนไทน์ อีตาจอมพญาก็คงไปสวีตกับสาว ๆ จะมาสนใจ
อะไรกับเพื่อนสนิทแบบเรา อีตานั่นยิ่งสำส่อนอยู่ด้วย”

จอมพญาเป็นคนดูปากร้าย แต่ก็เนื้อหอมมาก ปากแบบนี้
แต่สาว ๆ ตามจีบกันแถวยาวเป็นหางว่าว ตั้งแต่รู้จักกันมา จอมพญา

เปลี่ยนแฟนบ่อยมาก บางเดือนเจอเจอเขาสามครั้งก็เจอผู้หญิง
หน้าใหม่สามคน!

“กว่าจะถึงคิวเรา มันจะสึกหรอขนาดไหนเนี่ย”

แสนล้านคิดถึงปริมาณและการใช้งาน หญิงสาวหน้ามุ่ม
ใจจริงก็อยากจะแอบตัดทิ้งให้สิ้นเรื่อง เอาให้เหลือแต่ต่อจะได้
เลิกเจ้าชู้ แต่เธอยังไม่ได้ลอง ขึ้นแอบตัดทิ้งไป ก็อดรู้กันพอดี
ว่าทำไมผู้หญิงถึงได้ติดใจจอมพญาทั้งนั้น

“สติแตกไปแล้วสิเรา”

หญิงสาวบ่นกับตัวเอง เธอยังอยู่ในร้านซิกิตา ซึ่งเป็นตึก
ขนาดใหญ่สามชั้น ตึกแห่งนี้เพิ่งเปิดใช้งานได้หนึ่งปี หลังจากซิกิตา
ประสบความสำเร็จติดต่อกัน

ชั้นล่างเป็นซ็อบของซิกิตา ชั้นสองและชั้นสามเป็นออฟฟิศ
สำหรับทำงาน ห้องทำงานแสนล้านอยู่บนชั้นสาม เป็นคนเดียว
ที่มีห้องทำงานอยู่บนชั้นสาม เพราะเธอต้องการความสงบ

บนชั้นสามจะมีห้องเก็บของ รวมถึงห้องที่เก็บคอลเลกชันใหม่
และงานที่ต้องเป็นความลับ รวมถึงมีห้องประชุมใหญ่อยู่บนชั้นนี้
ด้วย

คนออกแบบเสื้อผ้าของแบรנדซิกิตามีคนเดียวคือเจ้าของ
แบรนด์ ในขณะที่คนอื่นคือทีมงานที่ต้องทำงานต่อจากแสนล้าน

ถึงประสบความสำเร็จในด้านยอดขาย แต่แสนล้านก็ทราบว่
ซิกิตาเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น และต้องค่อยๆ ก้าวต่อไปเพื่อให้แบรนด์
แข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ

“กลับบ้านสิ รออะไร”

แสนล้านถอนหายใจ หญิงสาวพักอยู่ที่คอนโดฯ หู หลังจาก
เธอเรียนจบ ลีบร้อยกับพันธมิตรต้องออกเงินคนละครึ่ง เพื่อให้
ของขวัญเธอ

ด้วยความรักที่ชายมากที่สุดใจขาดดิน แสนล้านเลือกซื้อ
คอนโดฯ หรรุราคาสี่สิบล้านเป็นของขวัญ สิบร้อยกับพันหมื่น
ควักเงินไปบ่นไป แต่ก็ยอมเพื่อน้องสาวคนเล็ก

“ไฮ้! ตาผาดหรือเปล่าเนี่ย”

แสนล้านขับรถเข้าไปจอดในช่องจอดของเธอ แสนล้าน
มีพื้นที่จอดรถของตัวเองสามคัน คอนโดฯ หรรุแห่งนี้จะแบ่งชั้น
จอดรถ และมีช่องจอดของตัวเอง ไม่ปะปนกัน

ที่จอดรถของแสนล้านจะถูกใช้ประจำเพียงแค่หนึ่งช่องเท่านั้น
แต่ตอนนี้ช่องจอดของเธอมียู่หนึ่งช่องที่ถูกใช้งาน

รถกระบะสี่ประตูยกสูง ผุ่นท่วมรถเหมือนไม่ได้ล้างมา
สักสามเดือนจอดอยู่ หญิงสาวรีบก้าวลงจากรถบีเอ็มดับเบิลยูสีขา
วคันหรรุ แล้วก็เดินตรงไปยังลิฟต์ทันที

รถสภาพทุเรศแบบนี้จะเป็นคนอื่นไปไม่ได้ เธอคาดลิฟต์ย่ำๆ
ทั้งที่ไม่จำเป็นต้องย่ำ เมื่อก้าวเข้าไปในลิฟต์ก็เตะการ์ดและกดชั้น
ของตัวเอง

แสนล้านรีบเดินจนขาแทบจะพันกันตรงไปยังห้องพักของ
ตัวเอง หญิงสาวเตะเคย์การ์ด กดรหัสแล้วก็เปิดประตูเข้าไปในห้อง
“ทำอะไรอยู่ ฮะ!”

‘เป็นเขาจริงๆ ด้วย เราไม่ได้ตาผาด!’

เห็นรถเขาจอดอยู่แบบนั้น แสนล้านก็ยังไม่ตื่นตัวใดๆ ต่อมาๆ
ไม่แน่ใจ จนเปิดประตูเข้ามาแล้วได้ยินเสียงเขาตะคอกใส่ นั่นแหละ
ถึงได้แน่ใจแล้วว่าเขามาหาเธอจริงๆ

หญิงสาวดันประตูเข้าหากัน แล้วก็มองหน้าคนที่นั่งกดอก
หน้าตมอยุ่บนโซฟา หญิงสาวถอดรองเท้า เปลี่ยนสวมสลีปเปอร์

แล้วก็เดินเข้าไปช้าๆ

อยากกระโดดเข้าไปกอดใจแทบขาด แต่ต้องห้ามใจ ขึ้นรถ
ทำแบบนั้น ก็เสี่ยงที่จะถูกเขาผลักกระเด็นก็เป็นได้

“หน้าตุมเขียว ใครทำอะไรไม่ถูกใจหรือไง”

จอมพญาขมวดคิ้วใส่เธอ ชายหนุ่มหลับตาลง บ่งบอกว่า
เจ้าตัวกำลังระงับอารมณ์ เจอคนซีโมโห แสนลั่นจะทำให้ตัวเอง
โมโหกว่า แต่สำหรับจอมพญา เธอให้สิทธิพิเศษ

เขาเป็นคนซีโมโห เจ้าอารมณ์ เมื่อเขาโมโห เธอจะทำได้
ไม่รู้ไม่ชี้ กวนประสาทเขาบ้าง แต่เธอใจกว้างและใจเย็นกับเขา
ได้เสมอ

“แล้วใครที่ส่งข้อความบอกฉันว่าให้เอาดอกไม้มาให้”

“ฉันส่งไปตั้งแต่ตอนบ่าย ไม่เห็นจะตอบ”

“แสลลั่น เธอเห็นว่าฉันอยู่กรุงเทพฯ หรือไง ฉันอยู่ภูเก็ตว๊ยย!”

“อยู่ภูเก็ตแล้วยังไง”

“เธอจะส่งข้อความให้ฉันเอาดอกไม้มาให้เธอทำซากอะไร
ก็ซื้อเองสิวะ”

“พูดไม่เพราะ เดี่ยวตบปากเข้าให้”

“มีปัญหาวุ่นวายเล่นไหนดูทุกที เป็นโรคขาดความอบอุ่นหรือไง”

“จะพูดแบบนั้นก็เรื่องของนาย แล้วดอกกุหลาบของฉัน
อยู่ที่ไหน”

แสลลั่นไม่สนใจโหระของจอมพญาหรอก ถึงเขาจะบ่น
แต่ก็ยังอุตสาหะบินจากภูเก็ตมาหาเธอ มาแบบไม่สปรามณ์สุดๆ
ด้วยสิ

“อยู่ในตู้เย็น”

“นายเอาดอกไม้ใส่ตู้เย็นหรือ”

“เออ เดี่ยวมันเหี่ยว”

แสนล้านหมุนตัวเดินไปยังมุมห้องครัว หญิงสาวเปิดตู้เย็น
แล้วก็เห็นดอกกุหลาบหนึ่งดอกนอนนิ่งอยู่ในนั้น

ตั้งหนึ่งดอก!

“ดอกเดียวเนี่ยนะ”

“อย่าเรื่องมาก ดอกเดี๋ยวก็นอกกุหลาบหรือเปล่านั้น”

“ให้ดอกเดียวทุกปี ingsะมัด”

“ค่าดอกไม้มันไปกับค่าตัวเครื่องบินหมดแล้ว เหลือซื้อให้แค่
ดอกเดียวนั้นแหละ วนวายไม่เข้าเรื่อง”

“ก็ได้ เห็นแก่ที่นายอุตส่าห์มา ขอบใจนะเสียม”

“น้อยๆ น้อยๆ ฉันอายุมากกว่าเธอ พุดีให้เพราะๆ ลู้อคุณหอม
ก็ไม่ได้ ทั้งสวยทั้งพุดเพราะ”

“นายคิดจะจีบเพื่อนฉันหรือไง แบบนายนะไม่เหมาะกับหอม
หอรก นายมันมหาโจร เพื่อนฉันนะนางฟ้านางสวรรค์”

“ปากแบบนี้มันน่าปล่อยให้หนึ่งหงอยอยู่คนเดียว”

แสนล้านได้ยินเขาบ่น เธอสร้างเรื่องเอาไว้ เคยบอกเขาว่า
เธอเคยถูกทิ้งในวันวาเลนไทน์ เธอจึงเศร้าและเหงาเป็นพิเศษ
ในวันนี้ จอมพญาเปรยว่าไร้สาระ แต่ทุกปีเขาก็จะมาหาเธอพร้อมกับ
ดอกกุหลาบหนึ่งดอกถ้าหากเธอต้องการเขา

“ค้ำใหม่”

“ค้ำสิ เธอจะให้ฉันบินกลับภูเกิดแบบกระหังหรือไง”

“ถามให้แน่ใจ จะทำหอมมาให้กิน นายชอบกินหอมก
ปลาหมึกนี้ ฉันซื้อของเอาไว้ กินใหม่”

“กินสิ ข้าวผัดปุด้วยนะ”

“ได้ ทำให้ทั้งสองอย่างเลย”

แสนล้านเรียนทำหอมกับหอมละมุนแทบตาย กว่าจะได้
รสชาติที่ถูกปากจอมพญา เป็นเรื่องที่ยุติงสาวตั้งใจทำเพื่อเขา และ

เพื่อตั้งความสนใจจากเขา อย่างน้อยเธอก็ทำอาหารถูกปากเขา

เมื่อได้ยืนยันว่าจะได้รับประทานอาหารที่ชอบ จอมพญาก็อารมณ์
เย็นลง มีสีหน้าดีขึ้น เขาหันไปเปิดทีวีนั่งดูรอไปพลางระหว่างที่
แสนล้านทำอาหารมือเย็นสำหรับทั้งคู่ หญิงสาวมองเขาแล้วก็
แอบจิบดอกกุหลาบที่เขาให้เธอ เหมือนเธอกับเขาเป็นคนที่รักกัน
และเติมกัน ใช้เวลาด้วยกันในวันวาเลนไทน์อย่างไรอย่างนั้น

1

เพื่อนสนิท

“หิวข้าว!”

จอมพญาคือจอมไวยวาย เขามาจากภูเก็ต ก็โทรศัพท์เรียก แสนล้านกะหันหันให้กลับมาที่คอนโดฯ เธอกระวีกระวาดรีบกลับมา แล้วก็พบว่ามือตายักษ์ตัวโตนั่งตระหง่านอยู่บนโซฟา ลูบท้องแล้วก็แหกปากบอกเธอว่าหิวข้าวเหมือนเป็นลูกเธออย่างไรอย่างนั้น!

“นายโตแล้วนะ”

แสนล้านทำเอว จ้องหน้าจอมพญา ภายนอกทำเป็นขุ่นเคือง แต่ในใจแสนดีใจที่ได้เจอหน้าเขา และจะได้ทำอาหารให้เขารับประทาน แต่แสนงอกมากไม่ได้ เดี่ยวจอมพญาจะสะกิดใจว่าเธอแอบคิดอะไรกับเขาหรือเปล่า

จอมพญาเป็นคนซี้หุดหงิด ไวยวาย เจ้าอารมณ์ แสนล้านไม่กล้าบอกความรู้สึกก็เพราะจอมพญาเป็นคนแบบนี้แหละ ถ้าหากหมอนี่คิดอะไรกับเธอบ้าง เขาก็ต้องปฏิบัติต่อเธออย่างอ่อนโยนบ้างสิ ไอศูรย์ที่ว่าดูยากนักหนา เพราะนั่งเฉยติดจะเย็นชา

แต่เขาก็ยังปฏิบัติต่อหอมละมุนอย่างเป็นสุภาพบุรุษ

ไอศูรย์เป็นสุภาพบุรุษแบบนั้น หอมละมุนยังไม่กล้าบอกรัก
เมื่อเทียบกันแล้ว แสนลั่นก็เลยยังไม่กล้า หญิงสาวเม้มปาก
เข้าหากัน ที่ต้องทำแบบนี้ก็เพื่อไม่ให้หลุดปากยิ้มออกมา จอมพญา
ไม่รู้หรือกว่าเธอดีใจแค่ไหนที่ได้เจอหน้าเขา

“แล้วยังไง”

“ไม่รู้จักหาข่าวกินเองหรือไง ฉันทำงานอยู่นะ”

“เธอไปภูเก็ต เธอเรียกใช้งานฉันเป็นนายทาสเลย เพราะฉะนั้น
ฉันมากรุงเทพฯ เธอก็ต้องดูแลฉันเป็นนางทาสของฉัน”

“เอาคืนหรือไง”

“ที่ใครที่มันสิ”

“เจ้าคิดเจ้าแค้นซะมด ผู้ชายอะไร”

“ผู้ชายหน้าตาดี หญิงเยอะ เนื้อหอมมาก”

“สำล่อนะสิไม่ว่า ตรวจเลือดตรวจโรคบ้างนะ ทำตัวเหมือน
พวกบ้ากาม ขาดผู้หญิงไม่ได้”

“เธอรู้ได้ยังไง”

“นายประกาศออกจะบอຍนะว่าผู้หญิงตรึม เมื่อกี้ก็พูดเอง”

แสนลั่นอยากผสมยาถ่ายให้จอมพญารับประทานเหลือเกิน
เวลาเขาพูดถึงผู้หญิงคนอื่น ชายหนุ่มพูดด้วยความลำพองใจ
เขาไม่รู้หรือว่ามีคนที่หัวใจแพบเพราะเขา

“หิวข้าว!”

“อีตาบ้า!”

จอมพญาตะคอกมา แสนลั่นตะคอกกลับ ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน
แสนลั่นก็ถอยหนีไม่ทัน ชายหนุ่มคว้าเอาเธอไว้ รัตร่างเธอเข้าไปชิด
‘เขากอดเรา!’

ปากของแสนลั่นอยากจะคลี่ยิ้มด้วยความยินดี เธอเหมือน

คนโรคจิตชอบความรุนแรง หลงรักคนชาติลึกลับ เพราะเมื่อจอมพญา
ใกล้ชิดแบบนี้ แสนลั่นก็ดีใจเหลือเกิน แต่ปากสวยก็ต้องเม้ม
เข้าหากัน เพื่อไม่ให้เขาได้ใจ

“เม้มปากทำไม”

เขาบิบบากเธอ เพราะคิดว่าเธอเม้มปากใส่เขาด้วยความไม่พอใจ
แสนลั่นจ้องหน้าเขา อยู่ใกล้จอมพญาเหนือทั้งกายเหนือทั้งใจ
แต่เธอก็มีความสุขมาก

ความเหนือยเกิดขึ้นจากการที่หญิงสาวต้องพยายามปกปิด
ความรู้สึกของตัวเอง ชายหนุ่มไม่รู้หรือว่า ขนาดเขาตะคอกใส่เธอ
แสนลั่นยังอยากยิ้มด้วยความดีใจที่ได้ยินเสียงตะคอกจากเขา

“อ่อยอันอะ!”

แสนลั่นพูดไม่ชัดเพราะถูกบิบบากเอาไว้ จอมพญามอง
ปากสีชมพูที่ห่อเข้าหากัน เพราะเขาบิบบากเธอ ชายหนุ่มคุกคามเธอ
ได้อย่างง่ายดาย

เทียบกันแล้วแสนลั่นตัวเล็กนิดเดียว ในขณะที่เขาตัวใหญ่
เหมือนยักษ์ไม่มีผิด กล้ามแน่นทั้งตัว เนื้อตัวแข็งกระด้างเหมือนหิน
มือแข็งเหมือนคีม เขาตะตะต้องแสนลั่นแต่ละครั้ง จอมพญา
ไม่เบามือเลย แต่หญิงสาวก็ชอบให้เขาจับ

เธอต้องกระตุ้นให้เขารัดเธอแน่นขึ้น ด้วยการยกขาขึ้น
พยายามจะถีบเขา แล้วก็ไต่ผล จอมพญายกตัวหญิงสาวลอยขึ้น
จากพื้นทันที ชายหนุ่มปล่อยมือจากแก้มเธอ เพื่อช้อนมือเข้ากับ
บั้นท้ายของหญิงสาว ยกตัวเธอลอยขึ้นมาเกาะอยู่บนตัวเขา

“อีตาบ้าเลียม! ฉันทะตก!”

“พอมแห้งแรงน้อยเหมือนมีแต่กระดูกฉันไม่ทำตกหรอกน้า”

ชายหนุ่มอุ้มเธอทำนั้นเดินไปยังห้องครัว แสนลั่นวางมือ
ลงบนปากกว้าง แกล้งหุบไปสองทีเพื่อความสมจริงในการแสดงออก

แบบไม่เต็มใจ ส่วนในใจของเธอแหละ หญิงสาวอยากให้เขา
อุ้มเธอนานๆ กอดเธอนานๆ ไกล่ชิดกับเธอก็ให้นานที่สุด

“จะพาฉันไปไหน”

“ไปทำกับข้าว ฉันหิว ถ้าฉันไม่ได้กินข้าวภายในสามสิบนาที
ฉันจะอาละวาด”

“ซูเก่ง ดุเก่ง เป็นหมาหรือไง”

“ถ้าฉันเป็นหมา เธอก็เป็นหมา เราคือหมาตัวผู้กับหมาตัวเมีย
ดีไหม”

“ดีกับผีนะสิ!”

แสนล้าวมองค้อนชายหนุ่ม เถียงกับจอมพญา แสนล้าวม
ไม่เคยชนะ มีแต่แพ้กับแพ้ นอกจากแพ้ทางร่างกาย ก็ยังแพ้ใจเขา
อีกต่างหาก

“ไม่ดีกว่าอย่าเปรียบคนอื่นเป็นหมาเลียเชือก”

แสนล้าวมถลึงตาใส่เขา จอมพญาวางเธอให้นั่งลงบนเคาน์เตอร์
เตรียมอาหาร สองแขนเขาวางคร่อมทับเรือนกายของเธอ แล้วก็
เบียดร่างสูงใหญ่เข้าไประหว่างขาเรียวยาว

“ตัวใหญ่เป็นยักษ์ เบียดมาทำไมเนี่ย”

แสนล้าวมทูปอกเขา แล้วก็สะบัดมือเร็วๆ ต้องทำเป็นดุค่าเขา
ทั้งที่ใจจริงอยากจะเหนี่ยวคอเขา รังร่างหนาให้มาไกล่มากกว่านี้

“ตัวทั้งใหญ่ทั้งแข็ง”

“ตรงไหนบ้างที่แข็ง”

จอมพญาก็มหันหลังไปหา แสนล้าวมยกมือขึ้นหยิกแก้มเขา
จับยึดออกจากกัน ชายหนุ่มสะบัดหน้าหนีมือนุ่ม

“ทะเล้ง!”

“เธอคิดลึกละอะไรละถึงมาโวยวายว่าฉันทะเล้ง”

“นายพูดให้คิดไม่ใช่หรือไง”

“เธอคิดลึกจริงจังสินะ”

แสนลั่นแยกเขี้ยวใส่เขา จอมพญาคงไม่เคยเห็นเธอเป็น
ผู้หญิงหрок ขวนคุยแต่ละเรื่อง มีแต่เรื่องดีๆ ทั้งนั้น

“ฉันเป็นผู้หญิงนะ ขวนคุยเรื่องอะไรเนี่ย”

เธอฟาดมือลงบนต้นแขนของเขา จอมพญาไม่สะเทือน แรง
เท่ามด ทำให้เขาเจ็บไม่ได้หрок หญิงสาวมองเขาแล้วก็ถอนหายใจ

“ถอนหายใจใส่หน้าฉันทำไม”

“ถอยไป จะทำอะไรให้กิน หิวไม่ใช่หรือไง”

“อารมณ์ดีหรือยัง”

“เกี่ยวอะไรกับอารมณ์”

“ขืนเธออารมณ์ไม่ดี ใส่ยาพิษลงในข้าวให้ฉันกินทำยังไง”

“จัดงานศพสิ”

“ถ้าฉันเป็นผี ฉันจะมาเอาเธอไปอยู่ด้วย”

“ไม่ต้องมาอะ จะกินข้าวหรือไม่กิน”

“กินสิ”

“อุ้มฉันลงไปด้วย เดี่ยวต่อยหน้าเขี้ยว”

แสนลั่นทั้งท่ายเหมือนไม่พอใจ จอมพญาจับเอาเธอ ยกลงมา
จากเคาน์เตอร์เตรียมอาหาร วางหญิงสาวลงบนพื้น แล้วก็เดินไป
ทิ้งตัวนอนลงบนโซฟา เขาอนร้ออาหาร ในขณะที่แสนลั่นก็ต้อง
รีบจัดการเตรียมอาหารให้คนเอาแต่ใจ

“ดี๊ๆ มากินข้าวเร็ว”

แสนลั่นใช้ลิ้นดันเพดานปาก ทำเสียงเหมือนกำลังเลี้ยง
เจ้าตูบแสนรู้ เพื่อเรียกจอมพญามารับประทานอาหาร

“เธอเรียกใคร”

จอมพญาหันหน้ามาจากจอทีวี อาการหน้าของเขาทำให้เธอคิดถึงเจ้าตุบยามที่มันหุ้ต้ง แล้วก็รู้สึกขบขันจนต้องหัวเราะออกมา

“หัวเราะไคร่”

“เรื่องของฉัน ฉันจะหัวเราะแล้วใครจะทำไม”

“เธอหัวเราะฉันใช่ไหม”

“ไม่รู้ไม่ชี้”

“นั่นอีกหนึ่งคำถาม ดึกๆ เเนีย เธอเรียกหมาใช่ไหม”

“เออ ฉันเรียกหมา”

จอมพญามองคนที่ลอยหน้าลอยตาตอบเขา เรียกเขาแบบนั้นยังไม่พอ ยังกล้ามาหัวเราะซ้ำเขาอีกแยะ ชายหนุ่มลุกพรวดขึ้นเขาดันแขนกับขอบพนักพิงของโซฟา ยกตัวลอยข้ามโซฟาอย่างง่ายดาย แสนลั่นตกใจ คิดจะวิ่งหนีก็ไปไม่ทันแล้ว

“อีตาบ้าเลียม!”

หญิงสาวทำได้แค่หันหลัง ชายหนุ่มก็เข้าถึงตัว เขารัดแขนกับเอวเธอ แล้วก็ยกตัวหญิงสาวลอยขึ้นจากพื้น แสนลั่นสะบัดขาดิ้นเร่าๆ แต่ก็ไปไหนไม่ได้

“คนเนรคุณ! ฉันทำกับข้าวให้นายกินนะ”

“บุญคุณส่วนบุญคุณ โทษก็ส่วนโทษ”

“โทษบ้าอะไรซะ!”

“เธอเรียกฉันดึกๆ เป็นหมาเลย แล้วก็ยังหัวเราะฉันด้วย”

“ใส่ร้าย ไหนหลักฐาน”

“จับแก้ผ้าทำโทษดีไหม”

แสนลั่นตาโต เขาจะจับเธอแก้ผ้า อยากจะบอกให้เขารู้ว่าแก้อย่างเดียวเธอจะโกรธนะ ต้องทำอย่างอื่นด้วย เธอถึงจะไม่โกรธ

“ไม่ดียะ! ฉันขอโทษก็ได้”

“ไม่ยกโทษให้”

“ว้าย! อีตาเลียม! อีตาบ้า!”

“นี่เนาะ ปากจัดดีนี่”

จอมพญายกตัวเธอขึ้นกลางอากาศ เขาแข็งแรงมาก ขนาดจับร่างของแสนล้านพลิกหันกลับมา แล้วก็จับเอวเธอทั้งสองข้างชูแขนขึ้นสูง

“เลียม ฉันกลัวตก!”

“นี่คือการทำโทษ”

“ไอ้คนบ้าพลัง”

“หน้าตาก็ดี ปากเนี่ยเหมือนเห่าได้”

“เท่ากับผีนะสิ! ฉันไม่ใช่หมา”

“เธอบอกว่าฉันเป็นหมา เราคุยกันรู้เรื่อง ก็แสดงว่าเราจะไม่ต่างคนต่างหมา พ่อหมา แม่หมา แล้วก็ผสมพันธุ์มีลูกหมา ดีไหม”

“ไอ้บ้า ผสมพันธุ์อะไร ปล่อยฉันลงนะ!”

“ไม่ปล่อยว้าย”

นอกจากไม่ปล่อย จอมพญาขังเธอขึ้นลงเหมือนเขากำลังออกกำลังกายยกเวต แสนล้านเกร็งไปทั้งตัวเพราะกลัวเขาทำเธอร่วงกระแทกพื้น

“ไม่เอาแล้ว ฉันกลัว!”

“พูดกับฉันดีๆ”

“พูดว่าอะไรเล่า กร๊อด!”

แสนล้านหวีดร้อง เมื่อชายหนุ่มทำท่าจะโยนเธอ ทหญิงสาวตื่นสุดตัว แต่ก็ทำอะไรเขาไม่ได้ จอมพญามองคนที่ตื่นจนเหนื่อยแล้วเลิกคิ้ว

“พี่เลียมขา”

“ผีบ้าเลียมนะสิ”

“พี่เลียมขา เรียกดีๆ”

“พี่เลียมขา”

จจะเอากี่ขา หวานกว่านี้ก็ยังได้ ถ้าหากเขายอมเปลี่ยนสถานะให้เธอ จากเพื่อนสนิทเป็นคนรักของเขา หรือจะเป็นเมียเขาไปเลย แสนลั่นก็ยินดี

“ไม่เรียกไม่ปล่อยนะ”

“ไหนบอกหิวข้าวไง”

“ฉันรอได้”

แสนลั่นแยกเขี้ยวใส่เขา ขอให้ได้แกลังเธอเถอะ จอมพญาอดทนได้ทุกเรื่องนั่นแหละ หญิงสาวหน้ามุ่ม แล้วก็ถอนหายใจออกมา

“ก็ได้ พี่เลียมขา พอใจหรือยัง”

“พี่เลียมขา ปล่อยตึกตึกน้อยลงได้แล้วค่ะ”

“ไอ้บ้า! ฉันไม่ใช่หมานะ”

“เร็วเข้า อุตส่าห์ให้เป็นตึกตึกน้อยแล้วนะ”

“จ้ะนายก็เป็นตึกตึกใหญ่อะลิ”

“ฉันนะใหญ่อยู่แล้ว ใหญ่ทั้งตัว”

“ทะเลิ่ง!”

“ขีปนจริง เตียวเจอดุกดุก”

“อะไรของนาย”

“ดุกดุกตัวใหญ่เบ้มี่ไต่กางเกงของฉันไง”

รอยยิ้มตรงมุมปากของจอมพญาทำให้แสนลั่นเลือกที่จะถลิ่งตาใส่เขาแทน ดูถือต่าบ้านี่เถอะ คงไม่เคยเห็นเธอเป็นผู้หญิงจริงจังนั่นแหละ

“ไอ้ตึกตึกอันเท่าไม้จิ้มฟันสุดล่ำสอนนะเธอ”

“อย่าดูถูกกันหน้า ดุกดุกเกือบเท่าแขนเธอเลยนะ และต้อง

เรียกว่าตึกตึกเนื้อหอมต่างหาก”

“เลิกชวนฉันพูดเรื่องทุเรศเสียที นายนี้มันทะเล่สิ่งชะมัด ในหัวมีแต่เรื่องลามกหรือไง”

เขาพูดให้เธอคิดมาก ยิ่งคิดก็ยิ่งเกิดอาการครั่นเนื้อครั่นตัว จอมพญาไม่รู้หรือกว่า เขาทำให้เธออยากปลุกปล้ำเขาให้สิ้นเรื่อง

“ตึกตึกน้อยพูดกับพี่เลี่ยมชาติๆ สิ”

“พี่เลี่ยมขา กรุณาปล่อยตึกตึกน้อยลงด้วยค่ะ”

“ก็แค่นี้”

จอมพญาวางเธอลงบนพื้น หญิงสาวมองค้อนเขา แล้วก็จัดเสื้อผ้าของตัวเองเล็กน้อย ถ้ารู้ว่าเขาจะมา เธอจะใส่ชุดให้ไปกว่าชุดปกติ ดูลิ! มาไม่บอกไม่กล่าวเลยเตรียมตัวไม่ทันเลย

“รอให้ถึงที่ฉันก่อนเถอะ”

“อาฆาตแค่นั้นอะไรจะตึกตึกน้อย”

จอมพญาพาดลำแขนโอบบ่าเธอ แสนลั่นหันไปมองเขา ต้องใช้แรงใจอย่างมากในการทำตาตุ่ใส่เขา แล้วก็จิกนิ้วลงบนหลังมือของชายหนุ่ม

“แขนหนักเหมือนหิน”

“หิวข้าว”

“ก็ไปกินสิ ทำให้แล้ว”

“ไปด้วยกัน”

แสนลั่นต้องเดินไปกับจอมพญา โดยมีแขนเขาพาดบ่าอยู่แบบนั้น บนโต๊ะรับประทานอาหารมีผัดเผ็ดเนื้อ แล้วก็ต้มยำน้ำข้น จอมพญาชอบรับประทานอาหารรสจัด และอาหารง่ายๆ ไม่ต้องหรูหรา อาหารฝรั่งเขาไม่ชอบ บ่นว่าจืด ไม่ถูกปาก จะยอมรับประทานก็ต่อเมื่อต้องไปต่างประเทศเท่านั้น แต่ถ้าเป็นอาหารประเภทห่อหมก น้ำพริก ผักต้ม หรือผัดเผ็ดเขาจะชอบมาก ข้าวสวยหรือข้าวเหนียว

จอมพญาก็รับประทานได้หมดไม่เกี่ยง แต่ที่ไม่ค่อยชอบคือขนมปัง
“นั่งลง จะรินน้ำให้ ยังไม่ได้เตรียมน้ำเลย” แสนลั่นออกคำสั่ง
คราวนี้จอมพญานั่งลงแต่โดยดี ข้าวหอมมะลิร้อนๆ ส่งกลิ่นหอม
ทำให้เขาน้ำลายสอ ซายหนุ่มนั่งลงอย่างว่าง่าย รอแสนลั่นรินน้ำ
ใส่แก้ว แล้วก็ยกมาวางบนโต๊ะ

“อยากกินห่อหมกปลาช่อน”

“พຽงนี้จะทำให้กิน”

“ห่อหมกปลาหมึกเผ็ดๆ ด้วย”

“เรื่องมากชะมัด พຽงนี้จะทำให้กินสองอย่างเลย”

“ใส่ผักเยอะๆ นะ”

พอเธอตามใจ จอมพญาก็เอียงศีรษะไปวางบนแขนของ
คนที่ยืนอยู่ข้างเก้าอี้ตัวที่เขาั่งอยู่ แสนลั่นรักเขา เขาค่อนนิต
อ่อนน่น้อย หญิงสาวก็ใจอ่อนยวบแล้ว

“ข้าวเหนียวด้วยไหม”

“ก็ดีสิ ห่อหมกกินกับข้าวเหนียวอร่อยที่สุด”

“หิวไม่ใช่หรือ รีบกินสิ”

แสนลั่นยื่นมือไปจับข้อส้อมยกขึ้นเสนอให้เขาจับเอาไว้
จอมพญายกศีรษะที่เขาเอนไปจับแขนเธอขึ้นแล้วก็จับข้อส้อมจาก
แสนลั่น

“ไมเอิมก็บอกนะ จะทำให้อีก”

“เธอก็กินด้วยกันสิ”

“รู้แล้วนำ กินไปก่อน ฉันไปรินน้ำส้มให้ตัวเองก่อน”

แสนลั่นเดินไปรินน้ำส้มคั้นใส่แก้ว เธอชอบดื่มน้ำส้ม
จึงมักจะคั้นติดตู้เย็นเอาไว้เสมอ หญิงสาวเดินกลับไปนั่งบนเก้าอี้
ตรงข้ามกับจอมพญา

“รสมือเธอนี้เด็ด อร่อยถูกปาก”

“ฉันก็ทำได้แค่อาหารที่นายชอบกินนั่นแหละ ใช้ฉันทำบ่อยๆ
ทำไปมันก็ชิน”

“ก็ดีกับปากท้องฉันไง”

แสนล้านไม่ชอบอาหารรสจัด ทว่าตั้งแต่รู้จักกับจอมพญา
เธอก็ต้องฝึกทำอาหารเพื่อดึงความสนใจจากเขา ดึงให้เขานึกถึงเธอ
ใกล้ชิดกับเธอ และก็อาหารอีกนั่นแหละที่ทำให้เขากับเธอได้ใกล้กัน
มากขึ้น ทำไปชิมไป แสนล้านก็คุ้นกับอาหารรสจัดที่จอมพญา
ชื่นชอบ

“จะค้ำก็คีน”

“สองสามคีน”

“จริงหรือ”

แสนล้านผลอต้วยิ้มให้เขา เธอดีใจที่เขาจะอยู่กับเธอหลายคืน
หน่อย จอมพญาเข้ากรุงเทพฯ ก็จะมาค้ำที่คอนโดฯ ของแสนล้าน
แต่ส่วนมากก็เป็นค้ำแค่คืนเดียว ทำธุระเสร็จชายหนุ่มก็จะกลับ
ทันที พอได้ยินว่าเขาจะอยู่หลายวัน แสนล้านก็ดีใจ

“ยิ้มสยอง มีแผนจะใช้งานฉันอีกนะสิ”

เธอยิ้มดีใจ อีตาบ้ำเหลี่ยมก็พูดว่าเธอยิ้มสยอง แล้วแบบนี้
เมื่อไรแสนล้านจะรวบรวมความกล้าแล้วบอกจอมพญาว่าชอบ
ได้เสียที

‘ทำเราเสียความมั่นใจหมด’

นับครั้งไม่ถ้วนที่เธออยากบอกเขา ว่าเธอรักเขาเหลือเกิน
รักมากและไม่อยากเป็นเพื่อนกับเขาแล้ว แต่เมื่อพิจารณา
ถึงสถานการณ์ของเธอกับเขา ถ้าหากเธอบอกจอมพญาว่าเกลียด
เขาคงเชื่อมากกว่าเธอบอกว่ารักเป็นแน่

“มาสามวันมาทำอะไร”

“เรื่องงานนะสิ”

จอมพญามักใส่เสื้อผ้าเก่าๆ เสื้อยืดเก่าๆ กางเกงยีนส์เก่าๆ ชายหนุ่มชอบมาก แสนลั่นชอบก่อนแคะว่าเขาเหมือนพนักงานทำความสะอาดเร็ว เด็กดูแลเร็วในบริษัทของเขายังดูดีกว่าเขามาก

แต่จอมพญาเป็นนักธุรกิจ เขาเป็นเจ้าของบริษัทนำเข้า เรือยอร์ชอยู่ที่ภูเก็ต ทำธุรกิจล่องเรือ และยังเป็นเจ้าของบริษัทผลิตเรือที่ตั้งอยู่ในประเทศกาดิเซีย นอกจากนี้ชายหนุ่มยังลงทุนในเมืองทอง ซึ่งเหมือนี่ใหญ่ที่เขาเป็นเจ้าของอยู่ในประเทศกาดิเซีย

ด้วยเหตุผลทางการค้า ผลประโยชน์ทางภาษี ซึ่งเอื้อผลประโยชน์ให้ธุรกิจของเขา จะเรียกว่าธุรกิจหลักของจอมพญาอยู่ในประเทศกาดิเซียก็ไม่ผิดนัก

ชื่อเต็มของเขาคือ จอมพญา เลียม โคลตัน เมื่อต้องแนะนำตัว เขามักบอกสั้นๆ ว่าตัวเองเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน แต่รายละเอียดเรื่องสายเลือด เจอรัล โคลตัน เป็นลูกครึ่งอเมริกัน-กาดิเซีย ซึ่งก็เป็นกรการกุศลเส้นทางธุรกิจให้แก่จอมพญาในประเทศกาดิเซีย

“ตอบให้มันชัดเจนหน่อยได้ไหม ถ้าต้องใส่สูทจะได้เตรียมให้”

“ไม่รู้หน้าที่หรือไง ฉันทมาทำงานก็ต้องใส่สูทสิ”

แสนลั่นนี่ก็อยากหยิกจอมพญาขึ้นมา หญิงสาวได้รับคำแนะนำจากหอมละมุน ให้ดูแลชายหนุ่มเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของเขาด้วย เป็นแผนการแทรกแซงเข้าไปในชีวิต ทำให้เขาขาดเธอไม่ได้ การที่จอมพญามาค้ำกับแสนลั่นเป็นประจำ ทำให้ในตู้เสื้อผ้ามีของใช้จำเป็นของเขา

สูทธุรกิจ ชุดลำลอง และของจิปาตะที่ค่อยๆ เพิ่มขึ้นในคอนโดฯ แสนลั่นตามระยะเวลาที่หึ่งคู่รู้จักกัน ก่อนรู้จักกับแสนลั่น จอมพญาก็เดินทางแบบนี้ แต่เขาเลือกพักโรงแรม และต้องมีกระเป๋ามาด้วยทุกครั้งี่เข้ากรุงเทพฯ

ในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา คอนโดฯ ของแสนล้านกลายเป็นที่พักของเขา เสื้อผ้าและของจำเป็นอยู่ที่นี้ แม้อะไรทั้งห้องทำงาน แสนล้านก็ตกแต่งใหม่ให้เป็นห้องทำงานที่มีโต๊ะทำงานของจอมพญา อยู่ในนั้นด้วย เพื่อความสะดวกเวลาเขามากรุงเทพฯ

“ปากนี่นะ พุดจาไม่น่าดูแลเลย” แสนล้านค่อนข้างส่งให้ แต่จอมพญาไม่สนใจ เพราะถึงเธอจะบ่น หญิงสาวก็ดูแลเขาอยู่ดี

จอมพญาใส่กางเกงขาสั้นตัวเดี่ยวนอนอ่านหนังสืออยู่บนเตียง ในขณะที่แสนล้านเปิดตู้เสื้อผ้า แล้วก็เลือกชุดสำหรับใส่ทำงานของเขาในวันพรุ่งนี้ออกมาเตรียมไว้ สภาพปกติของจอมพญา ถ้าหากให้เขาใส่เสื้อผ้าแบบชาววิน เก๋ๆ ไปทำงาน พนักงานของเขาจะต้องตกใจกับสภาพของท่าทรงเป็นแน่

แสนล้านเปลี่ยนใส่กางเกงขาสั้นกับเสื้อยืดตัวโคร่ง หญิงสาวมัดรวบผมยาวประบ่าไว้ด้านหลัง เธอจะปล่อยผมเฉพาะตอนทำงานเท่านั้น ถ้าหากอยู่บ้านแสนล้านมักจะมัดรวบมันเอาไว้

หญิงสาวเคยคิดจะปล่อยให้ผมยาวเหมือนกับหอมละมุน แต่ก็รู้สึกว่าคุณดูแลลำบาก เลยเลือกตัดให้ยาวประบ่า เพื่อให้มัดได้สะดวก ถ้าหากสั้นเกินไป มัดไม่ได้ แสนล้านก็จะรำคาญผมตัวเอง

“ชุดแขวนไว้ตรงนี้นะ”

แสนล้านจัดเตรียมชุดและแขวนไว้ตรงราวบริเวณผนัง เธอจัดไว้ให้เขาเรียบร้อยทั้งเสื้อเชิ้ต เสื้อสูทตัวนอก กางเกงและเนกไท

“ตอนเช้ามาช่วยแต่งตัวด้วย”

“ตกลงฉันเป็นนางทาสจริงๆ ใช่ไหม”

“แลกกันไง ตอนอยู่ภูเก็ต เธอไปที่โน่นฉันเป็นนายทาส ตอนนี้เธอก็เป็นนางทาส ถือว่าเราหายกัน ไม่ติดค้าง”

แสนล้านจัดเตรียมเสื้อผ้าให้เขา แล้วก็เดินไปหยุดยืนข้าง
เตียงนอน เธอมองสำรวจจอมพญา ก่อนจะยกมือขึ้นทักเธอ

“เตรียมบ่นอะไรอีก”

“รู้ได้ไงว่าจะบ่น”

“ก็เธอทักเธอ”

จอมพญารู้จักแสนล้านดี เธอยกมือขึ้นทักเธอแบบนี้ ถ้าไม่ใช่
เพราะกำลังปะทะฝีปากกับเขา ก็เพราะหญิงสาวเตรียมบ่นเขา ตอนนั้น
เธอกับเขาไม่ได้มีปากเสียงกัน ก็คงต้องเป็นเรื่องบ่นไม่ใช่เรื่องอื่น

“รู้ดีนักนะ ผมยาวมากแล้วนะ”

“คิดเหมือนกัน”

“แล้วทำไมไม่ไปตัด”

แสนล้านอยากจะได้หูเขานักเซียว จอมพญามีเรื่องให้เธอ
พร่ำบ่นได้อยู่เรื่อย แต่แสนล้านก็ละลายตาจากเขาไม่ได้ นอกจาก
ละลายตาไม่ได้ ก็ยังละหัวใจไปจากเขาไม่ได้อีกต่างหาก

“รอให้เธอตัดให้”

“นายจะใช้ฉันทุกอย่างเลยหรือไงซะ!”

“ก็เธอตัดผมได้นี่ ตัดดีด้วย ไม่ต้องเสียเงินอีกต่างหาก”

“อีตาจอมมงก”

“ต้องเรียกว่าใช้เงินเป็น”

จอมพญายกคิ้วให้เธอ หญิงสาวยื่นมือไปหาเขา แต่ชายหนุ่ม
ก็นอนมองมือเธอหนึ่งเฉย ไม่ได้ยื่นมือมาจับมือเธอ

“ยังจะนอนหนึ่งอีก ถ้าจะให้ตัดผมให้ก็ลูกมา”

“ขออ่านหนังสือก่อน”

“อย่าเรื่องมาก ลูกขึ้นมา”

“อีกนิดหนึ่ง จะจบแล้วเนี่ย”

“รอแป๊บนะ ฉันไปหาไม้เรียวก่อน”

“ยายโหด!”

จอมพญาคว้ามือแสนล้านเอาไว้ทันที เมื่อมือใหญ่กุมจับมือเธอ หญิงสาวก็หัวใจอุ่นวาบ แต่เธอต้องเก็บอาการให้มิดชิด

“ลูกก็ได้”

“งั้นก็ลูกมา ดูลิ หนดก็เพิ่มเป็นโจรห้าร้อยเที่ยว”

“โกนหนดให้ด้วย”

“ก็ลูกมาสิ”

แสนล้านแสวงถอนหายใจดังๆ หญิงสาวยกมือขึ้นแทรกเข้าไปพันกับเส้นผมของเขา เมื่อชายหนุ่มลูบขี้นั่ง

“ผมก็สวยดีหรอก แต่ชอบปล่อยยาวกระเซอะกระเซิง”

“ฉันเป็นคนง่ายๆ”

“ใจก็ง่าย”

“เข้าเรื่องอีกแล้ว จะบ่นฉันเรื่องสำส่อนอีกหรือไง”

“ก็หรือไม่จริง”

“ช่วงนี้ฉันยุ่ง มีเวลาไปสำส่อนที่ไหน”

แสนล้านซอมนยิ้มเมื่อได้ยินแบบนี้ เนื้อตัวเขา เธอก็แอบหวงไม่ยอมให้ผู้หญิงคนอื่นใกล้ชิด แต่ก็ยังจนปัญญาที่จะห้ามจอมพญา

“ลุกขึ้นไปตัดผมในห้องน้ำกัน”

“อุ้มหน่อย”

“ตัวเป็นยักษ์ ใครจะอุ้มไหว ว้าย!”

“งั้นฉันอุ้มเธอเองก็ได้”

จอมพญากระโดดลงจากเตียง ย่อตัวลงแล้วก็ยกเอาตัวแสนล้านขึ้นอุ้ม หญิงสาวรีบกอดคอเขา เพราะจอมพญาพาเธอวิ่งเข้าไปในห้องน้ำ อีตาบ้าเสียม! ชอบทำให้เธอตกใจอยู่เรื่อย แต่แสนล้านก็ไม่เคยโกรธเขาจริงจังได้เสียที

2

แอบคิดไม่ซื่อ

“อยู่หนึ่งๆ ถ้าผมไม่เท่ากันโทษฉันไม่ได้นะ”

แสนล้านใช้กรรไกรเล็มผมให้จอมพญา ไม่ใช่แค่กรรไกรอุปกรณ์สำหรับตัดผมผู้ชาย รวมถึงผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการตัดผมแสนล้านก็มีครบ เพราะต้องติดเอาไว้คอยดูแลเรื่องผมให้จอมพญาเรื่องหมวดเธอก็มีทุกอย่างที่ต้องการใช้พร้อมสมบูรณ์

หญิงสาวจัดการเรื่องผมให้ชายหนุ่มเสร็จแล้วก็ต่อยด้วยหมวดของเธอ จอมพญาไม่ชอบให้หน้าตัวเองเกลี้ยงเกลา การโกนหมวดให้เขา ต้องโกนให้หลงเหลือแนวเครารอบกรามแกร่งเอาไว้ ใช้งานฟรี งานทำยาก แต่แสนล้านก็เต็มใจทำให้เขา

“หล่อมมาก!”

แสนล้านมองคนที่หลับตา เยกหน้าให้เธอจัดการกับหมวดเคราของเธอ หญิงสาวใจสั้นไปหมด แต่ก็ต้องรีบกลบเกลื่อนความหวานในดวงตา

“ค่อยเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาหน่อย เสร็จแล้ว”

แสนล้าบอกเสียงห้วน แล้วก็หมุนตัวหันไปจัดการเก็บอุปกรณ์ที่เธอรื้อออกมาใช้งาน จอมพญาสีมตาแล้วก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่ ชายหนุ่มเดินไปหยุดยืนข้างกายแสนล้าบ และส่องกระจกมองสำรวจตัวเอง

“ฝีมือเธอนี่ดีไม่เปลี่ยน พอๆ กับฝีปาก เสียยังงี้ก็เสียเหมือนเดิม”

“ไอ้บ้าเสียม!”

แสนล้าบหันไปแยกเขี้ยวใส่เขา จอมพญายกมือขึ้นลูบแนวกรามของเขา คางบึกบึนที่เคยมีหนวดเครายาวกว่าปกติ ตอนนี้อยู่ถูกตัดแต่งเรียบร้อย เส้นผมของเขาก็เช่นกัน

“ทำคุณบูชาโทษแท้ๆ รุ่งี้แกลั้งทำมีดบาดคอก็ดีทรอก”

“ฉันตายขึ้นมา ฉันจะตามมาหลอกเธอ เอาเธอไปอยู่ด้วย”

“ฉันอยากอยู่กับนายตายละ”

หญิงสาวจิ้มนิ้วลงบนแผ่นอกของชายหนุ่ม แล้วก็หันไปเก็บของต่อ แสนล้าบเก็บทุกอย่างเป็นระเบียบ เรียกได้ว่าจัดข้าวของในคอนโดฯ ให้เป็นระเบียบ เป็นหมวดหมู่ จะหยิบจับมาใช้งานก็ง่ายตาย

“ไม่อยากจะอยู่ด้วยกันจริงๆ”

จอมพญาพาดลำแขนโอบไหล่แสนล้าบ หญิงสาวมองค้อนเขาผ่านกระจก แล้วก็รีบก้มหน้าทำท่าเก็บของ ขึ้นไม่รีบก้มหน้าหลบคงได้เผลอตัวยิ้มให้เขาเห็นเป็นแน่

“อยากจะอยู่ด้วยกันหน่อยสิ”

ชายหนุ่มเขย่าแขนที่พาดโอบไหล่เธอ แสนล้าบใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ ชอบเขาแต่ต้องเก็บอาการ อยากเชินก็เชินได้ไม่เต็มที! การแอบรักเพื่อนสนิทเป็นเรื่องธรรมดาเหลือเกิน

แขนข้างหนึ่งเขาพาดกอดเธอ ตามองกระจก มือก็ลูบคาง

ตัวเองไปด้วย จอมพญาไม่ได้ล้าหนักเลยสักนิดว่าเขาเปลือยท่อนบน
ทั้งตัวมีแค่กางเกงขาสั้นตัวเดียว แต่กลับยื่นกอดเธอเหมือนยื่น
กอดเพื่อนผู้ชาย

“พຽ່ງนี้ซ່ວງบ່าย งานคงเสร็จ”

“แล้วยังง มีนัดกับใครอีกล่ะ”

“นัดอะไร”

“น้องนุ่น น้องแดง น้องแตง น้องสมหมาย น้องทนถึก น้อง...”

“พอเลย บรรดาห้องๆ อะไรของเธอ ที่พูดมาฉันไม่รู้จักสักคน”

จอมพญาเคาะหลังมือลงบนคิระชะของแสนล้าน รู้ว่าเธอ
ประชิดเขาเรื่องบรรดาผู้หญิงของเขาที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านออกไปจาก
ชีวิตเขาเหมือนสายลม

“ฮึ! หมั่นไส้”

“พูดเองแล้วก็โมโหเอง พຽ່ງนี้ฉันวางนะ”

“แล้วยังง ยะ วางแล้วมาบอกทำไม”

“เพื่อเธออยากไปไหน ฉันให้โอกาสแล้วนะ ค่าจ้างที่ตัดผม
โกนหนวดให้ ไม่อยากไปไหนก็ดีเหมือนกัน ฉันจะกลับมาอน”

จอมพญาเดินออกไปจากห้องน้ำ แสนล้านหันไปมองเขา
หมายความว่าพຽ່ງนี้เธอสามารถชวนเขาไปไหนก็ได้อย่างนั้นหรือ

“เดี๋ยวลี! เลียม เลียม!”

“ง่วง ขอนอนเล่นสักตื่นก็แล้วกัน”

“นอนได้ยังง เดียวก็ค่าแล้ว ก็ต้องเข้านอนอีก”

“อยากนอน ฉันนอนตอนไหนฉันก็หลับ”

จอมพญาตอบอย่างไม่ใส่ใจ เขาเดินพ้นจากประตูห้องน้ำ
ไปแล้ว แสนล้านรีบเก็บทุกอย่าง พอหันไปมองตรงประตูก็ยังมีอยู่
คนเดียว

“อีตาบ้า พอจะทำตัวน่รักก็ทำได้นี่”

แสนล้าหน้ไปเก็บของต่อแล้วก็ยิ้มไปด้วย หญิงสาวเช็ด
ความสะอาดก่อนเก็บจึงต้องเสียเวลาไม่น้อย กระทั่งคนที่ออกไป
จากห้องน้ำแล้วเดินกลับมาอีกรอบ

“จะเก็บถึงชาติไหน”

หญิงสาวสะดุ้ง จากที่เก็บไปยิ้มเดินไปอยู่คนเดียว ก็หันไป
มองจอมพญาที่ยืนคนเดียวก็เกือบเต็มประตู

“มีอะไรอีก”

“ออกมาได้แล้ว”

แสนล้านทำตาดูใส่เขา แล้วก็เดินตามจอมพญาออกไป
ชายหนุ่มเดินไปทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟา แล้วก็ก้มมือเรียกเธอ

“เรียกทำไม”

“นวดให้หน่อย”

“นายนี่มัน!”

แสนล้านกระพืดกระพืดเดินเข้าไปหาเขา เธอนั่งลงบนโซฟา
จอมพญาเบี่ยงตัวหันหลังให้หญิงสาวและก็แตะมือลงบนบ่าของ
ตัวเอง

“ปวดเมื่อยอะไรนักหนา”

“ตกเรือ”

“อะไรนะ!”

แสนล้านขยับตัวขึ้นไปคุกเข่าบนโซฟาอยู่ด้านหลังของ
จอมพญา หญิงสาวจับตัวเขาหันมาหาเธอ แล้วก็กวาดสายตา
มองสำรวจ

“อีตาบ้า! ตกเรือแล้วให้นวดจะไม่ยิ่งซ้ำหรือไง”

“ตกไม่สูงหรือก ไม่เจ็บ”

“ตัวโตเป็นยักษ์ ไหนบอกแข็งแรงมาก ปล่อยให้ตัวเองตกเรือ
ได้ไง”

“เธอเคยได้ยินคำว่าอุบัติเหตุไหม”

จอมพญาจับมือของหญิงสาววางลงบนขา แสนลั่นนิ้วหน้า
ใส่เขา จอมพญาหันหลังให้เธอ รอรับการปรนนิบัติ หญิงสาวก็เริ่ม
นวดบ่าให้เขา

“เจ็บหรือเปล่า”

“แรงเท่านี้จะเจ็บอะไร ไม่ระคายผิว”

“ลืมนายมันหนังหนา”

แสนลั่นบิบนวดคอบ่าไหลให้ชายหนุ่ม ถึงปากเธอจะบ่น
แต่เรื่องปรนนิบัติจอมพญาคือเรื่องที่เขาตั้งใจทำ แสนลั่นดูแลเขา
แบบนี้จนเขาเคยตัวไปแล้ว

หญิงสาวทำไปก็มีความสุขไปด้วย เธอทำตามคำแนะนำจาก
หอมละมุน เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของจอมพญาอย่างแนบเนียน
อย่างน้อยก็ไม่มีเพื่อนผู้หญิงคนไหนของเขาคิดว่าเขาแะมาค้ำที่คอนโดฯ
ด้วยเหมือนกับแะมาค้ำกับเธอ

“นวดดีๆ อย่างมัวแต่บ่น”

“ฉันจะบ่น นายจะทำไม”

“หนวกหูนะลิ”

“ไม่รู้ล่ะ ใช้งานฉันหนักขนาดนี้ พลังนี้พาฉันไปดูหนังด้วย”

“เออ อยากไปไหนก็ได้ ตามใจเธอ ยกเว้นไปตาย ฉันไม่ไป
ด้วยนะ”

“ไปตาย นายไปคนเดียวเถอะ ปากเนียนะ น่าตึงจริงๆ”

แสนลั่นบ่นอุบ พูดอกมาแต่ละคำ หากเธอสามารถเอาชนะใจเขาได้ ตอน
บางครั้งเธอยังนึกสงสัย หากเธอสามารถเอาชนะใจเขาได้ ตอน
อยู่ด้วยกันจะตึงกันแบบนี้เหมือนเดิมหรือเปล่า

“๖ธอนี้หวดเก่ง”

จอมพญาหลักตาคเล็ลิมทำหน้าสบายแบบสุดๆ แสนลั่นแอบอมยิ้ม เธอต้องเห็น้อยไปเรียนหวดกับหอมละมุนที่ร้านหอมละมุนสาขาของเพื่อนรัก หอมละมุนก็สนับสนุนเพื่อนแบบสุดๆ ส่งหอมหวดฝีมือดีของร้านมาสอนแสนลั่นแบบไม่หวงวิชา

“ใช้งานฉันได้ก็ชมเลยนะ”

“ชมจริง หวดดีก็ชม น้ำมันหวดก็หอม”

“ของร้านหอมละมุน”

“ร้านหอมละมุนของคุณหอมคนสวยนะเธอ”

“ใช่ เพื่อนฉันนะสวยเหมือนนางฟ้า ส่วนจอมมารแบบนายไม่ต้องถามหาเพื่อนฉันให้หอมต้องแปดเปื้อนหรอก”

แสนลั่นว่าเข้าให้ หญิงสาวไม่ได้หึ่งหวง ทราบว่าจอมพญาไม่ได้ชอบละมุน แต่ก็ชื่นชมตามประสาผู้ชายที่ชอบมองผู้หญิงสวย ส่วนหอมละมุนยิ่งแล้วใหญ่ รายนั่นนะมีรักปักใจให้แก่คุณอสูรคนดีคนเดียวและคนเดิมไม่เปลี่ยน

“ฉันมีอะไรดีในสายตาของเธอบ้าง”

เยอะเยะ! แต่แสนลั่นไม่ตอบให้จอมพญาได้ใจหรอก หญิงสาวหวดคลั่งต้นคอให้ชายหนุ่ม เทน้ำมันหวดกลิ่นหอมแสนสบายเติมลงไป แล้วก็หวดไปพร้อมกัน

“ไม่รู้คิดไม่ออก”

แสนลั่นเฉใจ หญิงสาวก้มหน้าก้มตาหวดให้เขา ไม่รู้สักเห็น้อย เพราะอยากปรนนิบัติดูแลเขาให้ได้รับความสะดวกสบายที่สุด

“ฉันมีดีเยอะเยะ เธอตาถั่วเอง”

“คนอะไรชมตัวเอง”

“ฉันมีดี ฉันก็ชมตัวเองได้”

แสนล้าหนักคิดนี้วิ่งไปตามแผ่นหลังของชายหนุ่ม เป็นการ
นวดผ่อนคลายเบื้องต้นให้แก่จอมพญา แต่นวดแค่นี้เขาก็สบายมาก
แล้ว

“วันมะรินหยุดอยู่บ้านกัน”

“อะไรวี๊ย นายมาที่ไร ฉันไม่ค่อยได้ทำงานเลย”

“เธอจะทำอะไรรักหนา ทำมากเดี๋ยวละครีดยตาย”

“บอกตัวเองเถอะยะ”

แสนล้าหนักทำงานหนักในช่วงเปิดร้านเท่านั้น ตอนนั้นก็กิจการ
ของเธอดำเนินไปได้ดี สิ่งที่ต้องทำคือการกระตุ้นแผนการตลาด
และจะยุ่งมากเป็นพิเศษในช่วงออกคอลเลกชันใหม่ประจำปี

แสนล้าหนักทำเสื้อผ้าแนวแฟชั่นก็จริง แต่หญิงสาวไม่ได้ใส่
ความแฟชั่นใส่ลงไปในเสื้อผ้ามากจนเกินไป เสื้อผ้าของเธอจะต้อง
สวมใส่ได้ตลอดปี แม้จะมีช่วงที่ต้องตามเทรนด์ แต่ก็ต้องมีความ
เป็นชิกิตาอยู่ในงาน นั่นก็คือความอ่อนหวานและเสน่ห์แบบผู้หญิง

การออกแบบเสื้อผ้า แสนล้าหนักจะทำเองคนเดียว แล้วส่งงาน
ต่อให้พนักงานของเธอจัดการดูแล หญิงสาวดันตัวเองขึ้นมาเป็น
ผู้บริหารและดีไซเนอร์ของแบรนด์ จากตอนแรกที่ต้องทำทุกอย่าง
ด้วยตัวเอง ก็มีการปรับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ จนได้จุดที่เหมาะสม

แสนล้าหนักไม่ได้ทุ่มเทกับงานจนชีวิตส่วนตัวขาดสีล้น เธอกับ
หอมละมุนมีวิธีการดำเนินชีวิตที่คล้ายคลึงกัน คือให้ความสำคัญ
กับเรื่องส่วนตัว แล้วค่อยตามด้วยเรื่องงาน แสนล้าหนักจึงสามารถ
จัดสรรเวลาให้แก่จอมพญาได้เสมอ

“ฉันลูกคนเดียว พ่อแม่ก็กิจการเยอะเยาะ ไหนจะฝั่งพ่อ
ไหนจะฝั่งแม่ ทำคนเดียวงกๆ ถ้ามีลูกคงช่วยได้ อยากรามีลูกสักโหล”

“ผู้หญิงโหมตายพอดี”

“ฉันจะได้มีเวลาพักผ่อนไง แล้วลูกฉันก็จะมีเวลาพักผ่อนด้วย

มีพี่น้องช่วยกันทำงาน”

จอมพญาเอนตัวไปด้านหลัง พอเขาทำแบบนี้แสงลั่นก็หวดให้เขาไม่ได้ เพราะชายหนุ่มพึงมาหาเธอทั้งตัว

“อะไรอีก แล้วจะหวดยังไงเนี่ย”

“วันมะริ้นค่อยหวดต่อ หยุดอยู่บ้านกัน อยากหวดสบายๆ”

“ฉันต้องหยุดงานมาปรนนิบัตินายหรือไง”

“หยุดได้ไหมล่ะ”

เขาเงยหน้าขึ้นมองเธอ ศีรษะของจอมพญาเกยอยู่บนทรวงอกของแสงลั่น เธอวาบหวามในอก แต่เขาคงไม่รู้รู้สึกอะไร

“ขอคิดดูก่อน”

“เล่นตัวซะมิด”

“นายก็ได้ตั้งใจทุกที ทำมาบ่น”

แสงลั่นจิ้มนิ้วลงบนหน้าผากของชายหนุ่ม จอมพญามองเธอด้วยสายตาคมที่มีเสน่ห์เฝ้าขวานอย่างประหลาด แต่แสงลั่นก็ต้องทำใจดีสู้เสือ เสือจ้องมา เธอต้องจ้องตอบ เตียวเสียมันจะรู้ตัวว่าเธอน่ะแอบคิดเกินเลยมากกว่าเพื่อนไปถึงไหนต่อไหน

“วันมะริ้นวันของฉัน พรุ่งนี้วันของเธอ ช่วงบ่ายฉันให้เธอเต็มที่แล้ว”

“ขอให้จริงเถอะ นวดขมับหน่อยไหม บ่นปวดหัวไม่ใช่หรือไง”

“นวดก็ดี”

เขาพึงศีรษะกับอกเธอ แสงลั่นคล่องแขนกับไหล่กว้าง แล้วอีกมือก็หวดคลึงศีรษะให้ชายหนุ่ม ในเมื่อจอมพญาอยากหวดทำนี้เธอก็ไม่อยากขัด เพราะเธอชอบถึงเนื้อถึงตัวกับเขาอยู่แล้ว

ป้าวเหนียวต้องเซ่วไข่มดดิน เอาหวดใส่หม้อหนึ่ง แล้วก็ทิ้ง

ข้าวเหนียวจนสุก เมื่อข้าวสุกแล้ว ก็เทข้าวออกจากหวดใส่ถาดไม้ ต่อด้วยการใช้ไม้พายทำการ 'ส่ายข้าว' เพื่อกระจายความร้อนให้ทั่ว ทำให้ข้าวเหนียวนุ่มนวลรับประทาน ข้าวเหนียวร้อนๆ ส่งกลิ่นหอม ยั่วน้ำลายคนที่เดินตามกลิ่นอาหารเข้าออกมาจากห้องนอน

จอมพญาชอบรับประทานข้าวเหนียวมาก แสนล้านก็ไปเรียน การนึ่งข้าวเหนียวจากสามพี่น้องหอมละมุน ซึ่งก็คือส้มจูน มะขาม และคะน้า ซึ่งเป็นคนรับใช้ใกล้ชิด คอยดูแลหอมละมุน สามพี่น้องของหอมละมุนสอนกลเม็ดเคล็ดลับไม่หวงความรู้

สำหรับแสนล้าน เธอทำเรื่องที่ไม่คุ้นเคยได้อย่างมีความสุข จนกลายเป็นความคล่องแคล่วก็เพราะจอมพญา หญิงสาวอยาก ดูแลเขา ก็มีความมานะพยายาม ในเมื่อทำได้แล้ว นอกจากทำให้ จอมพญารับประทาน เมื่อกลับบ้านไปรวมตัวกันในครอบครัว หญิงสาวก็ทำให้คนในครอบครัวของเธอหลงชิมดู แต่อาหารรสจัด คนในครอบครัวของเธอไม่ค่อยสัมผัสสักเท่าไร จึงต้องลดความเผ็ดลงมากกว่าครึ่ง

แสนล้านง่วนอยู่ในครัวจนไม่ทันรู้ตัวว่าจอมพญามาขึ้น มองเธอตั้งนานแล้ว หญิงสาวใส่ข้าวเหนียวลงในกระทิบ แล้วก็ หันไปเปิดฝาซึ่ง ที่มีกระทงห่อหมกปลาช่อนเรียงกันอยู่

ตัวห่อหมกแสนล้านก็ทำอย่างพิถีพิถัน ตั้งแต่ขั้นตอนการล้าง ทำความสะอาดปลา เลาะก้างอย่างประณีตที่สุด เพื่อไม่ให้หลงเหลือ ก้างในเนื้อปลา แล้วก็ล้างเนื้อปลาด้วยเกลือและน้ำส้มสายชู

น้ำพริกแกงก็ใส่กะทิ เครื่องปรุงรส แล้วก็ใส่ไข่เป็ด ตามด้วย เนื้อปลาลงไปคลุกเคล้า ผสมทุกอย่างจนเข้ากันดี ก็ตักใส่ลงใน กระทงใบตองที่กลัดด้วยไม้จิ้มฟัน แสนล้านใช้กะหล่ำปลีหั่นฝอย กับโหระพารองด้านล่างกระทงเพราะจอมพญาชอบ หญิงสาวเอา ความชอบของเขาเป็นหลักในการทำอาหาร

ตักเนื้อปลาคลุกน้ำพริกแกงและเครื่องปรุงลงในกระทง
หนึ่งจนสุก แล้วก็ราดด้วยน้ำกะทิที่ผสมแป้งข้าวเจ้าเคี้ยวไฟอ่อน
จนสุก เพิ่มความหอมด้วยใบมะกรูดหั่นฝอย ตกแต่งด้วยพริกชี้ฟ้า
สีแดงเพื่อความสวยงาม

แสนล้าวมองผลงานของตัวเองอย่างประทับใจ รสชาติของ
ห่อหมกปลาช่อนที่จ่อมพญาติดใจนักหนา มีความหอมพริกแกง
เผ็ดในเนื้อปลาจากการปรุงรสชาติอย่างพิถีพิถันผสมกับความเค็ม
นิดๆ ของเกลือ เข้ากันกับความมันของกะทิ

ห่อหมกปลาช่อนนี้แสนล้าวมอบรับประทานกับข้าวสวย
แต่จ่อมพญาชอบข้าวเหนียว แต่ต้องข้าวเหนียวร้อนๆ เขาถึงจะ
เจริญอาหารมากเป็นพิเศษ แสนล้าวมั่นตั้งแต่ตีสี่ อาบน้ำเสร็จ
รีบร้อยก็มาเตรียมทำอาหารให้เขาก่อน

“หอมจัง”

หญิงสาวหันไปมองจ่อมพญาแล้วก็ชี้มือให้เขาไปนั่งรอ
ที่โต๊ะรับประทานอาหาร เธอจัดเรียงกระทงห่อหมกใส่จาน แล้วก็
ยกไปวางบนโต๊ะ

“ตอนเขากินห่อหมกปลาช่อนกับข้าวเหนียวนะ ตอนเย็น
ค่อยกินห่อหมกปลาหมึก โอเคไหม”

“ไม่มีปัญหา”

หญิงสาววางกระติบลงบนโต๊ะ ส่วนตัวเองก็ตักข้าวสวยไปวาง
จ่อมพญารับประทานอย่างเอร็ดอร่อย เขาเป็นคนตัวใหญ่ กินเยอะ
แต่ก็ไม่เคยเห็นเขาอ้วนเสียที คงเพราะจ่อมพญาทำกิจกรรมกลางแจ้ง
ขึ้นชอบการใช้แรงงานจนการกินไม่ทำให้เขาต้องเตื่อร้อนเรื่อง
น้ำหนัก

“รสชาติดีเหมือนเดิม หอม มัน เผ็ด เค็มนิดๆ กลมกล่อม
มาก”

ได้รับคำชมจากจอมพญานับว่าเป็นเรื่องดี เพราะถ้าหากเขาไม่ชอบชายหนุ่มก็จะติตตรงๆ เธอเคยทำอาหารฝรั่งให้เขารับประทานเหมือนกัน จอมพญา ก็บ่นว่าจืดสนิท ไม่ได้รสชาติ แต่เขาก็รับประทานทุกอย่างจนหมด

จอมพญาให้ความสำคัญกับอาหาร เขาไม่กินทิ้งกินขว้าง อร่อยหรือไม่อร่อยก็ต้องจัดการเขมือบให้หมด ไม่ให้เหลือ ความคิดของเขาหลายอย่างทำให้แสนล้านทิ้ง เพราะจอมพญาคือคนที่เกิดมาบนกองเงินกองทอง แต่เขากลับใช้ชีวิตอย่างให้คุณค่ากับทุกสิ่งรอบตัว

“ข้าวเหนียวนะ ชาวนาทำนาแทบตายกว่าจะได้มา กินทิ้งกินขว้าง ไม่ละอายชาวนาบ้างหรือไง”

แสนล้านเคยถูกเขาตูดครั้งเดียว เธอก็จำได้แม่น ว่าจะต้องไม่กินเหลือให้เขาเห็นเป็นอันขาด หรือถ้าหากไปรับประทานอาหารด้วยกัน แล้วคิดว่าจะกินไม่หมด ก็ให้บอกเขา จอมพญาจะเป็นคนรับผิดชอบส่วนที่เหลือของเธอจนหมด

จอมพญาชอบรับประทานอาหารไทย ชอบผลไม้ไทย ขนมไทย เขาก็ชอบมาก จอมพญาเรียนโรงเรียนไทยแค่พออ่านออกเขียนได้ ก็ต้องไปเรียนที่ต่างประเทศจนเรียนจบมหาวิทยาลัย แต่แสนล้านก็ไม่เคยเห็นเขามีปัญหากับการรับประทานอาหารไทย

“รอบนี้อยู่หลายวันนี่ เดี่ยวจะทำขนมถ้วยให้กินด้วย”

“วันนี้เลยไหม”

“วันนี้ทำกับข้าวก็แทบสลบแล้ว ฟรุ้งนี้ค่อยกิน”

“ไม่มีปัญหา เรื่องกิน ฉันรอได้ อยากรับขนมอะไรนะ หยกๆ อะไรนะที่เธอเคยทำให้กิน”

“หยกมณี”

“นั่นแหละ ทำให้กินด้วย”

จอมพญาสั่ง แล้วก็รับประทานห่อหมกของเขาย่างเอร็ดอร่อย ห่อหมกปลาช่อน แสนลั่นทำไว้ห้ากระทง จอมพญารับประทานคนเดียวไปถึงกระทง ส่วนอีกหนึ่งกระทงเป็นของแสนลั่น หมิงสาวเห็นเขาเจริญอาหาร เธอก็มีความสุข ข้าวเหนียวช่ายนุ่มก็รับประทานไปครึ่งกระทง เหลือไว้อีกหนึ่งสำหรับอุ่นรับประทานมือเย็น

“อิมมาก”

“ไม่อิมก็ไม่มีให้กินแล้ว ห่อหมกหมดเกลี้ยง”

หมิงสาวเก็บล้างจานชาม เสร็จเรียบร้อยก็เข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้า เพื่อเตรียมตัวไปทำงาน

“รถกระบะฝุ่นเขรอะของนายไปไหน ไม่เห็นขับมาเลย”

จอมพญามีรถกระบะฝุ่นเขรอะที่ขับมาจอดที่นี้บ่อยๆ แต่ระยะนี้แสนลั่นไม่เห็นจอมพญาขับมันมาที่คอนโดฯ ของเธอ หรือจะจอดลืมนไว้ที่ออฟฟิศของเขา

“แม่สั่งให้ทิ้ง บอกว่ามันเน่า”

“สมควร ไม่ดูแลมันเลยนี่”

“รถซื้อมาใช้งาน จะต้องดูแลอะไรมากมาย มีน้ำมัน ขับได้ไม่จอดตายกลางทางก็พอแล้ว”

จอมพญาหันไปมองแสนลั่นที่ก้มหน้าลงมัดเชือกบริเวณเอวของเธอ นลิน โคลตัน บ่นยาวเหยียดเรื่องราวของเขา จอมพญาเลยตัดปัญหาด้วยการส่งรถคันนั้นไปใช้งานที่ภูเก็ตแทน เพราะรถของเขาที่ภูเก็ต ซึ่งเป็นรถใช้งานก็สภาพนี้ทั้งนั้น

เขารับปากกับมารดาว่าจะหารถคันใหม่มาใช้แทน ให้สมฐานะผู้บริหารเมื่ออยู่กรุงเทพฯ แต่พอมารดาบินกลับอเมริกาไปแล้ว

จอมพญาก็นั่งเฉยเรื่องรถ

“วันนี้ไปทำงานยังไง”

“เรียกแท็กซี่ก็ได้ รถแท็กซี่เยอะเยอะ รถไฟฟ้าก็ได้”

“เอารถฉันไปใช้ก็แล้วกัน ไปส่งฉันด้วย”

“อยากใช้งานฉันละสิ”

“ไม่ได้หรือไง”

แสนล้านลอยหน้าลอยตาใส่จอมพญา หญิงสาวเดินเข้าไปหาเขา แล้วก็คว้าเอากุญแจรถเดินไปยื่นให้ชายหนุ่ม จอมพญารับเอาไว้ แล้วก็ลุกขึ้นยืน

“กระโปรงนี้สีอื่นกนิตจะเห็นกางเกงในแล้วนะ”

ชายหนุ่มพิจารณากระโปรงของแสนล้านอยู่ครู่หนึ่ง เดรสที่เธอใส่มันก็สวยดี ท่อนบนแขนยาว คอวี แต่พอท่อนล่างกลับสั้นมองเห็นต้นขา

“เวอร์ ยาวเกือบคลุมเข่า”

“เข่าเธออยู่ตรงนี้หรือไง”

จอมพญาตะปบมือลงบนต้นขาของแสนล้าน หญิงสาวลอยหน้าใส่เขา ตั้งใจใส่สั้นกว่าปกติก็เฉพาะวันที่จอมพญาอยู่ด้วยนั้นแหละ เพื่อเขาจะมองเห็นบ้างว่าเธอน่ะทั้งสวยและเซ็กซี่

“อีตาบ้า เขาอยู่ตรงนี้แล้วจะเดินยังไง ฉันเซฟตัวเองหรรอหน้ามีกางเกงขาสั้นข้างใน”

“เหออ กางเกงขาสั้นหรือกางเกงใน”

“นายเป็นอะไรกับกางเกงในของฉันมากหรือเปล่าเนี่ย กางเกงขาสั้นนี่ไง”

แสนล้านดึงกระโปรงขึ้นให้เขามองเห็นขอบกางเกงขาสั้นที่หญิงสาวสวมไว้ข้างใน เธอมองหน้าเขา จอมพญาก็มองมองเฉยๆ ไม่มีอาการหวั่นไหวใดๆ เกิดขึ้นเลย

‘เห็นฉันเป็นผู้หญิงบ้างหรือเปล่าเนี่ย’

แสนลั่นบ่นในใจ แต่ภายนอก เธอต้องทำตัวเฉยชา เหมือน
ว่าไม่ได้รู้สึกอะไรกับการที่ต้องถกกระโปรงให้เขาดูกางเกงข้างใน
แบบนี้

“แล้วไป”

“เรื่องมาก”

แสนลั่นย่นจมูกใส่เขา หญิงสาวยื่นมือไปคว้ากระเป๋าชิ้นมา
คล้องเข้ากับลำแขนของเธอ แล้วก็มองสำรวจจอมพญา

“ยีนี่งั้นๆ ก่อน จะดูว่าเสื้อผ้าเรียบร้อยดีไหม”

“ต่อให้ฉันใส่กางเกงขาสั้นตัวเดียวไปทำงาน ก็ไม่มีใครกล้า
ว่าฉันหรอก”

“นายจะถูกแต่ดีดีปลดจากตำแหน่งนะสิ”

แสนลั่นว่าเข้าใจ จอมพญาจะยอมแต่งตัวดีๆ ก็เฉพาะตอน
เข้าบริษัทในกรุงเทพฯ หรือตอนไปตรวจงานที่ต่างประเทศเท่านั้น
แต่ถ้าหากเป็นการเข้าเหมือง จอมพญาจะชอบมาก เพราะเขาสามารถ
ทำตัวมอมแมมแบบที่เขาชอบได้อย่างเต็มที่

แสนลั่นยังไม่เคยไปเหมืองทองที่ประเทศคาตาลีเซียกับ
ชายหนุ่ม แต่รู้ว่าเขาชอบมาก ก็เพราะไปที่ไร หญิงสาวจะสั่งให้เขา
ถ่ายรูปส่งมาให้ดู จอมพญาชอบบ่นว่าเธอทำตัวเหมือนแม่ แต่เขา
ก็ยอมทำตามคำสั่งของเธอ

เรื่องคลุกฝุ่นคลุกโคลนเหมือนจะทำให้ชายหนุ่มมีความสุข
มากเป็นพิเศษ แสนลั่นก็ได้แต่ทำใจ ถ้าหากเธอมีโอกาสได้เป็น
ภรรยาของเขา ก็คงต้องปล่อยตามใจเขา และก็ดูแลสุขภาพของเขา
ด้วยเรื่องอาหารการกินแทน ถ้าหากร่างกายแข็งแรง จะไปคลุกฝุ่น
คลุกเชื้อโรคอะไรก็ตามสบาย

แสนลั่นคิดเองแล้วก็ชินเอง เธอเคยปรึกษาหอมละมุน

เพื่อนสาวคนสวยก็บอกว่าการวางแผนล่วงหน้าไม่ผิด เพราะเป็นการวางแผนเพื่อคนที่เรารัก เมื่อถึงเวลาจะได้ทำตามแผนการได้ทันที ไม่ต้องเก้อเขินหรือเสียเวลาขบคิด

แสนล้านนึกขำเหมือนกัน เธอให้กำลังใจหอมละมุน หอมละมุนก็ให้กำลังใจเธอ ต่างฝ่ายต่างสนับสนุนกันอย่างเต็มที่ แสนล้านกับหอมละมุนทราบว่าบางครั้งพวกเธอก็ทำตัวเพื่อเจ้า แต่การเพื่อเจ้าของพวกเธอก็ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน

“ไปกันหรือยัง”

“ไปสิ แล้วยายจะไปรับฉันก็โมง”

“ประชุมเสร็จไม่เกินบ่ายสองหรือก เสร็จแล้วจะรีบไป”

“โอเค ดีมาก ตั้งใจทำงานนะจ๊ะ”

แสนล้านทำเหมือนพูดเล่น ยกมือขึ้นลูบแก้มเขาเบาๆ เธอทำเหมือนหยอกล้อกับเพื่อน แต่ใจจริงนะดีใจที่ได้ทำบมือลวนลามแก้มเขา ถ้าหากต้องแอบชอบเขานานไปกว่านี้ โดยไม่มีอะไรคืบหน้า แสนล้านอาจห้ามตัวเองไม่ได้ ลงมือปลุกปล้ำเขาเสียเอง หญิงสาวคิดกับตัวเองอย่างซ้ำๆ แต่ยังไม่ได้คิดจะทำจริง

“พอหนึ่ง กระโปรงก็เลื่อนแทบจะขึ้นไปกองที่เอว”

“เวอร์แล้ว รุ่งขึ้นมานิดเดียว”

จอมพญาหันไปมองหญิงสาวข้างกาย เขาวางมือลงบนชายกระโปรงของเธอ ลองกระตุกยิกๆ ดึงมันลงมา แต่มันก็ได้แค่นั้น

“จะดึงทำไมเนี่ย”

“แต่งตัวแบบนี้แม่ไม่ว่าเธอ”

“นายนั่นแหละว่าฉันอยู่คนเดียว หาเรื่องเก่ง”

แสนล้าชกมือขึ้นดิ่งแก้มสาก จอมพญาปัดมือเธอออก
แล้วก็ทำตาดูปรามเธอ แต่หญิงสาวก็ลรอยหน้าใส่เขาอย่างไม่เกรงกลัว

“ถ้าจะไปข้างนอก เอาผ้าคลุมออกไปด้วย”

“จู้แล้ว มันจะเห็นอะไร ทางเกงขาสั้นก็ใส่ ถึงเห็นฉันก็ไม่แคร์
หรอก แคเห็นเอาไปไม่ได้เสียหน่อย”

“มีน้ำใจกว้างขวางเนอะ อวดโชว์ไปเรื่อย”

“มีดีก็ต้องโชว์สิ”

“เก็บไว้ก็คงไม่เน่า”

“อีตาบ้า! ปากจัด”

แสนล้ามองค้อนเขา จอมพญาไม่ชอบให้เธอแต่งตัวเปิดเผย
มากนัก เธอจับตัวเอง แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเขาหึงหวงอะไร คงเป็นห่วง
ตามประสาเพื่อนผู้ชายที่ห่วงใยเพื่อนผู้หญิง ถึงแม้ว่าแสนล้า
พร้อมที่จะคิดเข้าข้างตัวเองอยู่แล้ว เพราะเธอแอบรักเขา แต่
หญิงสาวก็คอยเตือนตัวเองว่าห้ามคิดอะไรที่จะทำให้เธอเข้าข้าง
ตัวเองจนสุดกู่

“ฉันพูดเรื่องจริง”

“อยู่ในคอนโดฯ ฉันใส่สั้นกว่านี้ไม่เห็นปน”

“ก็ไม่ได้ออกไปอวดใครนี่”

“ปัญหาเยอะหนักนะ เป็นเพื่อนหรือเป็นผัว”

แสนล้าตัดสินใจทิ้งระเบิด จอมพญาหรีตตามองเธอ อากา
รแบบนั้นของเขาทำให้แสนล้ารู้ว่าชายหนุ่มไม่พอใจ

“ล้อเล่นน่า เอาเถอะ ฉันจะระวังตัว โอเคนะ”

เธอเอนตัวเข้าไปหาเขา กอดรัดแขนเขา คลอเคลียแก้ม
กับลำแขนออกดออ่อนเสียน้อย ทำนี้จำมาจากหอมละมุนเลยนะเนี่ย
เพราะเพื่อนสาวมักจะอ้อนไอศูรย์แบบนี้ แล้วก็ดูเหมือนจะได้ผล
จอมพญาไม่พูดอะไรอีก แต่หันไปขับรถออกจากช่องจอด แสนล้า

ดึงตัวกลับมาหนึ่งที่เดิม เธอหันหน้ามองออกไปนอกกระจกรถยนต์
ครวหน้าจะใสให้สั้นกว่านี้อีก เพื่อเรียกร้องความสนใจจากเขา

3

หวานรัก

จอมพญาเข้าไปที่บริษัท เขามีประชุมตั้งแต่เช้า ในห้องประชุม ก็เหมือนทะเลเพลิงของการต่อสู้ ต้องใช้มันสมอง ไหวพริบ ทำห้หนักันเพื่อผลประกอบการของบริษัท เมื่อประชุมเสร็จ เขาถึงกับถอนหายใจ แล้วก็หันหัวตมเพราะความเหน็ดเหนื่อย

“หน้าบูดบึ้ง ทั้งที่การประชุมก็ได้ข้อสรุปที่นายพอใจไม่ใช่หรือไง”

ชนดล ดำรงตำแหน่งระดับผู้บริหาร นอกจากนี้เขายังเป็นญาติทางฝ่ายแม่กับจอมพญาด้วย เป็นกึ่งญาติกึ่งเพื่อนที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก

“เหนื่อยจิบ”

จอมพญาบ่นออกมา ชนดลยิ้มบางเบา เขาอายุมากกว่าจอมพญาสองปี และในฐานะเจ้านาย ชนดลเคารพจอมพญาในเรื่องการทำงาน

“พูดให้เพราะหน่อยท่านรอง”

“จะเอาเพราะขนาดไหนวะ ไปดีกว่า”

“เย็นนี้ไปดื่มด้วยกันไหม”

“ไม่ว่าง จะออกไปข้างนอก นัดแสนเอาไว้”

“คุณแสนล้านคนสวยนะเธอ”

“เดี๋ยวเตะปากแตก”

จอมพญาชี้หน้าธนดล อีกฝ่ายเคยเจอแสนล้านครั้งหรือสองครั้งเท่านั้น แต่ทุกครั้งทีพุดถึงแสนล้าน เป็นต้องลงท้ายด้วยคำว่า ‘คนสวย’ ตลอด

“ซมก็ไม่ได้ไหวอะ”

“ไหนบอกต้องพุดเพราะ ห้ามหยาบคายไง”

จอมพญาตอบกลับธนดล ญาติผู้พี่อยากจะได้เตะมันนักเชียวนะแต่ขึ้นทำแบบนั้น จอมพญาอาจใช้ความเป็นท่านรองประธานของบริษัทไล่เขาออกก็ได้

“ใครกวนก่อน”

“นายไง พอพุดถึงแสนหน่อย ทำเสียงเล็กเสียงน้อย ตาวิบวิบ”

“คุณแสนล้านคนสวยเธอโสดไม่ใช่หรือไง ทั้งสวย ทั้งโสด ทั้งรวย ผู้หญิงในฝันเลยนะ”

“ฝันอย่างเดี๋ยวนะได้”

“หวงเธอ หวงในสถานะอะไร หวงแบบเพื่อนหวงเพื่อน?”

“สาระแน”

จอมพญาว่าเข้าใจแล้วก็เดินออกมาจากห้องประชุม ธนดลมองตามญาติผู้น้องแล้วก็ส่ายหน้าช้าๆ แต่เรื่องความท้อมืดมนของจอมพญา มันเป็นเรื่องขี้ขลาดของจอมพญาที่ธนดลชินแล้ว

“ไม่ต้องตาม”

จอมพญาออกคำสั่งกับโชกุล ผู้ช่วยส่วนตัว หรือจะเรียกว่า เป็นเลขาฯ ส่วนตัวของเขาก็ได้ โชกุลเป็นคนประสานงาน ดูแล ความต้องการของจอมพญา และรับคำสั่งเรื่องงานจากเขาเพื่อนำไปถ่ายทอดต่อ

ถ้าหากจอมพญาอยู่ที่ประเทศไทย โชกุลก็จะอยู่ที่ประเทศไทย จอมพญาไปต่างประเทศ โชกุลก็ตามไปด้วย ความภาคภูมิใจของโชกุลก็คือการได้ทำงานร่วมกับจอมพญา ถึงแม้เจ้านายหนุ่ม จะแสดงอาการรำคาญเขาบ่อยๆ ก็ตาม

“ท่านรองครับ”

“ไม่ต้องเรียกไวย่”

จอมพญาชี้หน้าโชกุล ผู้ช่วยของเขาแต่งตัวเนี้ยบตั้งแต่หัวจรดเท้า ผมหวีเรียบ ชุดสูทที่โชกุลเลือกสวมคือชุดสีน้ำเงิน เลื่อนอก พิตรัด กางเกงพิตพอกัน ไม่รู้มันจะพิตอะไรนักหนา แต่โดยรวมก็เข้ากับบุคลิกของโชกุลแบบแปลกๆ นั่นแหละ

“ท่านรองไม่ต้องการให้คุณโชตามไปรับใช้ท่านรองหรือครับ”

“ไม่ต้อง ทำงานไป”

“แล้วท่านรองจะไปไหนหรือครับ”

“ไปหาแสน”

“คุณแสนอาจจะต้องการให้คุณโชรับใช้นะครับท่านรอง”

“คิดว่าคงไม่ต้องการ”

จอมพญาตอบแทนแสนล้วน ซึ่งอันที่จริงแสนล้วนกับโชกุลนั้นคุยกันถูกคอมาก เจอหน้ากันเป็นต้องร้องกรี๊ดทักทายกันจนจอมพญา แสบแก้วหู

“ท่านรองครับ”

“เลิกเรียกฉันเสียที ห้ามตาม ขึ้นตามมาจะอัดให้νωม”

“ครับท่านรอง ไม่ตามครับ คุณโชเชื่อฟังครับ”

จอมพญาสายหน้า มีญาติแบบชนดลก็ปวดประสาท มีลูกน้องก็ประหลาดชอบกล โชกุลมีความสุขที่ได้รับใช้เขามาก แต่จอมพญาไม่ต้องการใช้งานโชกุลตลอดเวลา เขาต้องการความเป็นส่วนตัวมากกว่า

“ห้ามแอบตาม จับได้ไล่ออก”

ชายหนุ่มเดินไปข้างหน้าสองก้าว ก่อนจะหยุดเดิน เขาหันกลับไปหาโชกุล ยกมือขึ้นทำท่าเชือดคอ เป็นการข่มขู่ โชกุลรีบพยักหน้าตอบรับทันที

“ไม่ตามครับท่านรอง คุณโชลัญญาครับ”

จอมพญาถอนหายใจ แล้วก็หมุนตัวเดินไปที่ลิฟต์ เมื่อลงไปถึงลานจอดรถ เขาก็เดินไปยังรถยนต์ของแสนล้านที่จอดอยู่

จอมพญาเดินผ่านประตูเข้าไปในร้านชิกิตา ลูกค้าภายในร้านที่กำลังเลือกเสื้อผ้าอยู่ต่างหันมามองเขาเป็นตาเดียว ในชุดสูทธุรกิจผมที่ตัดใหม่ หมวดที่แสนล้านจัดการโกนให้เรียบร้อย เขาหล่อเหลาแบบคมเข้ม บุคลิกุดันของเขาจะเรียกว่าเป็นเสน่ห์อันร้อนแรงก็ได้ ชายหนุ่มไม่สนใจใครเลย เขากวาดสายตามองหาพนักงานของร้านชิกิตา

“แสนอยู่ชั้นบนไหมครับ ขึ้นไปหาได้ไหม”

“สวัสดิ์ค่ะคุณจอมพญา คุณแสนอยู่ชั้นบนค่ะ มีสิ่งไว้แล้วว่า ถ้าคุณจอมพญามาถึงให้ขึ้นไปชั้นบนได้เลยค่ะ”

“โอเคครับ”

พนักงานในร้านชิกิตาทุกคนรู้จักจอมพญา กับคนอื่นชายหนุ่มก็สุภาพด้วย ไม่ใช่ว่าเขาจะขวางโลกทำตัวหยาบคายใส่ทุกคน พนักงานเดินไปส่งเขาที่ลิฟต์

“ผมขึ้นไปเองครับ ขอขอบคุณ”

ชายหนุ่มมกตเลือกชั้นสาม ลิฟต์พาเขาขึ้นไปยังชั้นทำงานของ แส่นล้าน ชายหนุ่มชื่นชมแอส่นล้านในเรื่องการทำธุรกิจ หญิงสาวเลือกทำธุรกิจที่เธอชอบ เริ่มต้นจากศูนย์ ทำงานอย่างหนัก และก็ทำให้ชีวิตตาเติบโตขึ้นมาเหมือนทุกวันนี้จนได้

แต่แอส่นล้านก็ไม่เคยอวดอ้างว่าเธอเก่งกาจ หญิงสาวบอกกับเขาอย่างตรงไปตรงมา เธอประสบความสำเร็จได้แบบนี้ ส่วนหนึ่งก็เพราะได้รับโอกาสจากครอบครัว แส่นล้านได้รับเงินลงทุนจากที่บ้าน ทำให้เธอมีต้นทุนในการลงทุน

ในขณะที่หลายคนที่มีความผันเหมือนกับเธอ ไม่ได้มีเงินลงทุนเหมือนที่แอส่นล้านมี เมื่อได้รับเงินลงทุนจากครอบครัว แส่นล้านก็ตั้งใจที่จะหาเงินคืนให้แก่บิดา และเธอก็คืนเงินลงทุนที่ยืมมาจากบิดาจนครบถ้วนแล้ว

เธอเป็นคนมีความคิด หนักเอาเบาสู้ และไม่เคยมีปัญหามือเมื่อเขาชวนเธอไปเที่ยวด้วยกัน แส่นล้านชอบบางไปทั้งตัว ผิวขาว ผุดผ่อง รูปร่างบอบบาง น่าจะเป็นคนเรื่องมาก ดีแต่สวย แต่หญิงสาวไม่ได้เป็นแบบนี้เลยสักนิด

เธอไม่ใช่คุณหนูที่ทำอะไรไม่เป็น หญิงสาวทำงานบ้านได้ ทำอาหารอร่อย และก็สามารถเที่ยวแบบเรียบง่ายกับจอมพญาแบบมีความสุขด้วย เธอสนุกกับการท่องเที่ยวพร้อมกับเขา ไม่ติดหรู แต่ก็มิใช่ของแบรนด์เนมมาใช้ ของถูกเธอก็ใช้ได้ ถ้าหากเป็นเสื้อผ้า แส่นล้านเน้นใช้เสื้อผ้าจากแบรนด์ของตัวเองเป็นส่วนใหญ่

จอมพญาเดินออกจากลิฟต์ และก็ตรงไปที่ห้องทำงานของแอส่นล้าน ชายหนุ่มเปิดประตูเข้าไปในห้อง เมื่อเข้าไปในส่วนทำงานก็จะมองเห็นห้องทำงานของแอส่นล้าน บนชั้นที่สามตกแต่งด้วยสีขาวเพื่อความสบายตา จากกระจกห้องทำงานมองเข้าไปเห็นแอส่นล้าน

คุยกับพนักงานอยู่ จอมพญาก็เลยไม่เข้าไปรบกวน แต่เลือกนั่งรอที่โซฟาแทน

เขาทิ้งตัวนั่งลง เอนตัวไปฟังศิรัษะกับพนักงานฟิงของโซฟา แล้วก็หลับตาลง ชายหนุ่มได้ยินเสียงคนเคลื่อนไหว แต่ก็อยากพักสายตาก่อน กระทั่งมือหนุ่มของแสนลั่นวางลงบนหน้าผากของเขา แล้วก็ปิดเส้นผมของชายหนุ่มที่อยู่เหยงให้เข้าที่

“เหนื่อยเหรอ”

“นิดหน่อย”

เขาตอบแบบไม่ยอมลืมนตา แสนลั่นลูบแก้มชายหนุ่มเล่นหลายปีก่อน เธอเคยคิดจะเลิกรัก เลิกชอบเขาเหมือนกัน คิดหลายครั้ง แต่ก็ตัดใจไม่ได้สักครั้ง ทุกครั้งก็หวนกลับมาแอบรักเขาเหมือนเดิม จนตอนนี้แสนลั่นก็ชินกับการต้องแอบรัก แต่ถึงจะชิน ก็เชื่อว่าเธอจะมีเป้าหมายแค่การแอบเท่านั้น แต่เธอต้องการเป็นผู้หญิงของเขาอย่างเปิดเผย และต้องการให้เขาเป็นผู้ชายของเธออย่างเปิดเผยเช่นกัน

แสนลั่นก็เหมือนกับหอมละมุน รอเวลาให้ตัวเองเข้มแข็งขึ้นมากกว่านี้ ให้หัวใจพร้อมสำหรับคำตอบทุกรูปแบบ แม้กระทั่งการสูญเสีย เมื่อถึงเวลานั้น แสนลั่นก็จะตัดสินใจสื่อความรู้สึกออกไป และยอมรับทุกอย่าง ถึงแม้ว่าจอมพญาอาจจะไม่พอใจ และเลือกที่จะหันหลังให้เธอก็ตาม

“ล้างหน้าหน่อยไหม”

“ก็ดีสิ”

เขาลืมตาขึ้น แล้วก็ขยับตัว แสนลั่นรอจนชายหนุ่มลุกขึ้นยืน ก็เดินนำเข้าไปในห้องทำงาน เธอเดินไปที่โต๊ะด้านหลัง แล้วก็ถือถุงผ้ามาวางบนโต๊ะทำงาน

“เปลี่ยนเสื้อผ้าไหม ฉันเอาชุดมาให้เปลี่ยนด้วย”

“เยี่ยม! ราคาญชุดนี้ชะมัด”

“เข้าไปเปลี่ยนในห้องน้ำ!”

แสนล้านเสียงดัง เพราะเธอบอกให้เปลี่ยนชุด จอมพญา ก็ทำท่าจะถอดเสื้อนอกออกจากตัวทันที ชายหนุ่มหยุดมือ

“ร้องเหมือนไม่เคยเห็นไปได้ ฉันใส่กางเกงในตัวเดียวเดินร่อน ในคอนโตฯ ออกจะบ่อย”

“เพื่อลูกน้องฉันขึ้นมา เดียวใจแตกกันพอดี เข้าไปเปลี่ยนในห้องน้ำ จะได้ออกไปข้างนอกด้วยกัน”

“ไปก็ได้”

ชุดลำลองที่แสนล้านเตรียมมาให้เขาคือเสื้อยืดกับกางเกงยีนส์ จอมพญาเข้าไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำ แล้วก็หอบเอาเสื้อผ้าชุดเดิมออกมา

“แบบนี้ค่อยสบายตัวหน่อย”

“ส่งมาเลย ฉันจัดการเอง”

แสนล้านรับถุงผ้ากับเสื้อผ้าจากเขา แล้วก็จัดการพับใส่ถุงผ้าให้เรียบร้อย เมื่อกลับไปถึงคอนโตฯ แล้วเธอจะได้ส่งร้านซักรีดหญิงสาวคว่ำกระเป๋ามาถือ จอมพญาเข้าไปยืนข้างๆ แล้วก็พาดแขนโอบไหล่เธอ แกล้งทิ้งน้ำหนักลงบนลำแขนแข็งแรงของเขา แสนล้านทราบว่าเขาแกล้ง แต่เธอจะไม่บอกเขาหรอกว่าเธอชอบมากที่เขาแกล้งเธอแบบนี้ ไม่ได้รู้สึกำคาญเลยสักนิด ที่สะบัดสะบั้งใส่เขา คือการเสแสร้งล้วนๆ

“ต^๕วหนึ่งอะไรวะ แพงฉิบ สามสี่พัน แปดสิบถึงร้อยไม่มีหรือไง”

ปากบ่นแต่ก็ควักเงินจ่าย แสนล้านเลือกโรงหนังสุดหรู

ราคาตัวสูงกว่าโรงหนังทั่วไป ถึงเงินสามสี่พันจะไม่มาก หากเทียบกับทรัพย์สินของจอมพญา แต่เขาก็คิดว่ามันแพง เมื่อเทียบกับการดูหนัง

“มีแต่ไม่ดู มีปัญหาใหม่ ไม่ได้จ่ายเอง อยากดูแพงๆ อยากดูต้องได้ดู”

แสนล้านเกาะแขนเขา แล้วก็ยึดตัวขึ้นแลบลิ้นใส่ชายหนุ่ม จอมพญาเคาะตัวหนังลงบนศิระชะเชอ ปากบ่นแต่ก็ยอมตามใจ

“เออ ยายไฮโซ”

“ไฮโซแบบฉลาด ไฮโซแบบเงินในกระเป๋าอยู่ครบ”

แสนล้านยังไม่วายกวนประสาทเขา จอมพญาสายหน้ามหาเศรษฐีหมื่นล้านแบบเขา บ่นมึงำเพราะค่าตัวหนังแพง แสนล้านนี่ก็เอ็นดูเขาเหมือนกัน

‘คนฟังพาได้ เทที่สุด!’

จอมพญาทำให้เธอรู้สึกว่าเขาฟังพาได้ ชายหนุ่มไม่อวดอ้างถึงทรัพย์สินที่เขา มี รวยจะตาย แต่ก็ทำงานงกๆ โดยไม่มีปัญหาว่าธุรกิจที่รับช่วงต่อคือธุรกิจของครอบครัว แสนล้านเคยถามเขาว่าชอบหรือไม่ชอบ ชายหนุ่มก็ตอบกลับมาด้วยคำตอบน่าประทับใจ

“ชอบไม่ชอบก็ต้องรักษาไว้ บรรพบุรุษฉันสร้างมา มีข้าวกินทุกวันนี่ก็เพราะธุรกิจของครอบครัว จะมาตัดจริตไม่ยอมทำไม่ได้”

จอมพญารู้หน้าที่ของตัวเอง และก็ใช้ชีวิตแบบคนทั่วไป เขาไม่ขับรถหรู ทั้งที่อยากจะมีรถหรูสักคันก็ได้ เขาเลือกที่จะใช้รถที่เขาชอบ ถ้าหากต้องออกงาน พบปะนักธุรกิจ ก็ใช้รถของบริษัทซึ่งมีรถสำหรับผู้บริหารอยู่แล้ว

เขาใช้ชีวิตส่วนตัวในแบบที่เขาต้องการ ไม่ต้องมีพิธีรีตอง ไม่ต้องหรูหราอยู่ตลอดเวลา ชายหนุ่มเคยเปรยให้เธอฟัง อดีตแฟนสาวของเขาทุกคนรับชีวิตในส่วนที่ไม่ใช่ นักธุรกิจของเขาไม่ได้

จอมพญาใช้ชีวิตส่วนตัวผิดจากที่พวกเธอคาดเอาไว้

ในขณะที่พวกเธอคาดหวังถึงความหรรษา เพื่อเอาไว้อวดอ้าง คนในสังคม ชีวิตส่วนตัวของจอมพญาคือความเรียบง่าย เขาเคยคบผู้หญิงในสถานะคนรักสามคน ทุกคนจบความสัมพันธ์กับเขา ด้วยเหตุผลเดียวกัน จอมพญา ก็เลยเลิกคบหากับเพศตรงข้ามจริงจัง ด้วยเหตุผล...

‘รำคาญ!’

เขาทำงานหนัก ยังต้องมาหัวหมุนเพราะคนรัก หาความสุขในชีวิตไม่ได้ และพวกเธอก็หาความสุขจากเขาได้แค่เรื่องบนเตียง เพราะเรื่องนอกเตียงก็เหมือนจะไปกับไม่ได้ จึงต้องจบลงที่ต่างคนต่างไป มีคนรักแล้วเหนื่อย จอมพญา ก็อยู่แบบหนุ่มโสดแอบโสดไปวันๆ ดีกว่า

“เดี๋ยวพาไปคลุกฝุ่นคลุกโคลนที่เหมือง”

“กล้าหรือเปล่าเออะ”

“ทำไมจะต้องไม่กล้า”

“กลัวจะซ่อนใครไว้ล่ะสิ คงไม่กล้าพาฉันไปหรอก”

“เออะเออะ ฉันเปิดเผย ไม่เคยซ่อน ชั่วคราวก็คือชั่วคราว เธอย้ำบ่อยเหลือเกินนะเรื่องพวกนี้ ฉันไม่ได้มีเซ็กส์มาเป็นปีแล้วมั้ง”

“อีตาเลียม”

แสนล้าชยก็เอื้อมขึ้นปิดปากเขา มองซ้ายขวาด้วยเกรงว่าจะมีคนอื่นมาได้ยิน จอมพญาอำปากงับนิ้วเธอ แสนล้าชยก็เลยต้องรีบดึงมือออกห่างจากปากเขา

“พูดบ้าอะไรเนี่ย”

“พูดให้เธอสบายใจว่าฉันไม่ได้ใช้งานตุ๊กตุ๊กมานานแล้ว”

“หุบปากเลยนะ”

“เธอเริ่มก่อนนะ”

“ฉันก็หยุดแล้วไง”

“จะเป็นเมนส์หรือเปล่า อารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ แต่ปกติเธอเป็นเมนส์กลางเดือนนี่ ประมาณวันที่สิบสี่สิบห้า นี่มันเลยมาแล้วนะ”

“รู้ดีนักนะ!”

“ฉันจำได้ เธอเคยเลือดทะลัก เตือดร้อนฉันต้องไปซื้อผ้าอนามัยให้ และเธอก็ชอบบ่นปวดท้องประมาณเนี่ย บ่นบ่อยๆ ฉันก็จำได้สิ”

“พอแล้ว หยุดพูด”

แสนลั่นถลิ่งตาใส่เขา จอมพญามันคงไม่คิดว่าเธอเป็นผู้หญิงหรือ กิ่งได้กล้าพูดเรื่องแบบนี้กับเธอหน้าตาเฉย ไม่มีอาการหวั่นไหวเลยสักนิด หญิงสาวมองค้อนชายหนุ่ม แล้วก็ดึงตัวห่างจากมือเขามาถือไว้

“เรื่องแบบนี้พูดในที่สาธารณะได้หรือ”

“ไม่มีใครได้ยินนี่”

จอมพญาไหวไหล่ แสนลั่นจิ้มนิ้วลงบนแผ่นอกของชายหนุ่ม แล้วก็เงยหน้ามองเขาด้วยสายตาดุดัน แต่ก็แอบอ่อนหวาน

“ทำตัวให้ดีสิ”

“ดีกว่านี้ก็พระแล้ว”

ดูปากมันสิ! หญิงสาวค้อนส่งให้ชายหนุ่ม เธอคว้ามือเขามาจับ ทำท่าลากเขาเดินไปด้วยกัน จอมพญาก็ยอมให้ลาก เขาเดินตามเธอไปยังลานจสำหรับลูกค้า ซึ่งลานจนี้มีไว้บริการเฉพาะลูกค้าที่ซื้อตัวดูภาพยนตร์ในราคาสูงแบบที่แสนลั่นเลือกซื้อ หญิงสาวพาเขาไปนั่งที่เก้าอี้ เป็นคนจัดการสั่งอาหาร สั่งเครื่องดื่ม เพื่อให้เขาได้รับประทานก่อนเข้าไปดูภาพยนตร์ โดยมีเหตุผลง่ายๆ ว่าเขา

จะได้ไม่หิวในระหว่างที่เธอกำลังดื่มด่ำกับภาพยนตร์ที่เธอเลือกดู

“ยกเตียงมาไว้ในโรงหนังก็เลยแพงสินะ”

จอมพญาพิมพาออกมา ภายในโรงหนัง ที่นั่งเป็นส่วนตัวมาก นอกจากเป็นส่วนตัว แบ่งแยกกันโซน ก็ยังกว้างขวางเหมือนยกเตียงนอนมาไว้ในโรงหนัง นอกจากนี้ยังสามารถรับที่นั่งได้อีกต่างหาก

“นอนได้ไหม”

“นอนสิ นวดให้ไหม”

“จริงอะ”

“จริง ฉันพกน้ำมันแบบไม่มีกลิ่นมาด้วย หอมให้มายังไม่ได้เอาออกจากกระเป๋า จะนวดต้นคอให้ เอาไหมล่ะ”

“เอาสิ”

จอมพญาตอบรับทันที แसनล้านขยับตัวนั่งพิงกับที่พิง จอมพญาคว้าหน้าลงบนตักของแสนล้าน หญิงสาวก็สะบัดผ้าห่มที่มีให้ผืนเดียวคลุมลงบนเรือนกายของเขา

“รอสักครู่นะ”

“ไม่มีปัญหา”

ชายหนุ่มหลับตาลง เขายอมพาแสนล้านมาดูหนัง แต่ตัวเขาไม่ได้ชอบดูหนัง จอมพญาชอบนอนและชอบกินมากกว่า

“เหนื่อยขนาดนี้เชียว”

“ใช้สมองมากไปหน่อย ปกติไม่ค่อยได้ใช้สมอง ใช้แต่แรง”

“เหรอะ”

แสนล้านวางมือลงบนลำคอของเขา หญิงสาวเปิดกระเป๋า แล้วก็หยิบเอาขวดน้ำมันขึ้นมา น้ำมันนวดขวดนี้เป็นแบบปราศจาก

กลิ่น แสนล้าันหีบติดกระเป๋ามาด้วย โดยอ้างชื่อของหอมมะลุมุน เพื่อไม่ให้จอมพญาผิดสังเกตว่าเธอเตรียมมาเพื่อดูแลเขา

ใช้น้ำมันขวดในที่สาธารณะก็ต้องเกรงใจคนรอบข้างด้วย น้ำมันแบบไว้กลิ่นจึงเหมาะที่จะใส่กระเป๋ามาด้วยเพื่อเอาใจคนตัวโต ที่นอนซบหน้าอยู่กั้บตักของเธอ เห็นอาการหลับตาลง นิ้วหน้า ของเขา ก็ทราบว่าเขาคงตึงเครียดไม่น้อย

จอมพญามักจะพูดเหมือนงานที่เขาทำอยู่ไม่เครียด แต่ แสนล้าันก็รู้ว่ามันเครียดมาก มูลค่าทางธุรกิจของเธอกับจอมพญา แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง จำนวนลูกน้องก็ห่างกันอย่างเทียบไม่ได้ แสนล้าันทำงานก็ยังเครียด แล้วจอมพญาจะไม่เครียดได้อย่างไร

เมื่อไฟในโรงหนังหรือลง จอภาพยนตร์เริ่มฉาย แสนล้าัน ก็เห็นน้ำมันลงบนลำคอของจอมพญา แล้วก็หวดไปลูบไปด้วย ชายหนุ่มนอนหลับ เธอก็หวดไปเรื่อยๆ ในขณะที่ดวงตาก็มองไป ยังจอภาพยนตร์สลับกับมองจอมพญาอย่างรักใคร่

ออกจากโรงภาพยนตร์ แสนล้าันก็ชวนจอมพญาไป ซูเปอร์มาร์เก็ต หญิงสาวต้องการวัตถุดิบที่จะทำอาหารให้เขา แล้วก็วัตถุดิบสำหรับทำขนมในวันพรุ่งนี้ด้วย จอมพญามีรายการอาหาร และขนมที่อยากรับประทาน ถึงแสนล้าันจะบ่น แต่เธอก็ตั้งใจ จะทำให้เขาได้ตั้งใจก่อนเขาบินกลับภูเกิด

“วันนี้ซื้อกินก็ได้นะ”

จอมพญามองหญิงสาวข้างกาย เธอหวดให้เขาระหว่างการ ดูภาพยนตร์ หญิงสาวคงเหนื่อยเหมือนกัน เขาไม่ยากทำตัว เอาแต่ใจ

“นายไม่ชอบอาหารซื้อนี่”

“กินได้ ก็นตาย”

“ไม่ต้องกั้นตายหรอกยะ เดี่ยวทำให้กิน”

แสนล้าวมองสำรวจวัตถุดิบที่หญิงสาวเลือกซื้อ ยังขาดวัตถุดิบบางอย่าง แสนล้าวมองออกไปตลาดตอนเช้าวันพรุ่งนี้ เพื่อซื้อวัตถุดิบที่สดใหม่มาใช้

“กินไม่หมดจะถูกดิงหุ”

“ดูเหลือเกิน”

“ดูแล้วเคยกลัวที่ไหน”

หญิงสาวหันไปมองเขา แล้วก็หยิบของวางใส่ตะกร้า ข้อดีของจอมพญา หนึ่งในนั้นก็คือเขาไม่เคยให้เธอถือของหนักเลยสักครั้ง

เรื่องใช้แรงชายหนุ่มอาสาทำให้ มาซื้อของด้วยกัน รถเข็นเขาเป็นคนเข็น ค่าใช้จ่ายเขาก็เป็นคนจ่าย และก็ยังเป็นคนถือทั้งหมด แสนล้าวมองได้รับอนุญาตให้ช่วยถือบ้างนิดหน่อยเท่านั้น

“วันนี้กินอะไรง่าย ๆ เนะ”

“ไม่มีปัญหา”

“พรุ่งนี้ยังงัยก็อยู่ด้วยกันทั้งวันอยู่แล้ว”

“หันกลับวันมะรีนนะ”

“ต้องไปส่งไหม”

“ต้องไปสิ”

แสนล้าวมองชอบช่วงเวลาที่ได้รับเขาจากสนามบิน แต่ไม่ชอบช่วงเวลาไปส่งจอมพญาสักเท่าไร เพราะเมื่อเขากลับภูเกิด เธอก็คิดถึง

“เดือนหน้าฉันอาจจะไปภูเกิดนะ”

“จะตามไปใช้งานฉันคืนหรือไง”

“รู้ชะตากรรมของตัวเองก็ดีแล้ว”

แสนล้านข่มขู่ ใจจริงนะ อยากไปใช้งานที่ไหน แต่คิดถึง
จนอยากเห็นหน้าอยากใกล้ชิดต่างหาก

๖๖แสนล้านเป็นคนทำอะไรรวดเร็ว อาหารก็เช่นกัน หญิงสาว
ทำคนเดียวย่างคล่องแคล่ว ห่อหมกปลาหมึก กับผัดกะเพราทะเล
ก็ส่งกลิ่นหอมยั่วนอนอยู่บนโต๊ะรับประทานอาหาร ข้าวเหนียวที่เหลือ
จากเมื่อเช้าแสนล้านก็นำมาอุ่นร้อน

ตอนอุ่นข้าวเหนียว หญิงสาวนำข้าวมาใส่หวดเหมือนเดิม
ในการอุ่น เสร็จแล้วก็นำมาสายบนถาดไม้ และจัดใส่กระติบ
ซึ่งข้างในรองด้วยผ้าขาวบาง

เมื่อต้องทำอาหาร เธอจะมัดรวบผม เสียดตัวโค้ง
กางเกงขาล้นอวดเรียวยาสวย เป็นภาพที่จอมพญาเห็นจนชินตา
แต่กางเกงขาล้นระดับนี้ ถ้าหากแสนล้านคิดจะใส่มันออกไปข้างนอก
ชายหนุ่มจะมีปัญหาทันที

ในระหว่างที่ทำอาหารคาว แสนล้านก็แบ่งเวลาทำของหวาน
ไปด้วย ตัวขนม เธอผสมแป้งข้าวเจ้า แป้งท้าวยายม่อม น้ำตาล
มะพร้าว แล้วก็ใส่กะทิลงไป ตามด้วยน้ำใบเตยที่หญิงสาวใช้วิธีปั่น
กับน้ำสะอาดแล้วก็กรองด้วยผ้าขาวบาง

“หิวหรือยัง มาลี”

หญิงสาวส่งเสียงเรียกจอมพญา พอแสนล้านเรียก เขาก็
ลุกขึ้นเดินไปที่โต๊ะรับประทานอาหารทันที หญิงสาวตั้งชั่งแล้วก็
วางเรียงถ้วยตะไล เพื่ออุ่นให้ร้อนก่อนที่จะใส่ตัวขนมถ้วยลงไปหนึ่ง

“วันนี้มีขนมถ้วยด้วยเธอ”

“ก็บอกแล้วว่าจะทำให้กิน”

แสนล้านตอบแล้วก็หันไปกรองตัวขนมที่ผสมกันเสร็จแล้ว

อีกครั้ง เพื่อให้ขนมมีความเนียนที่สุดเมื่อใส่ลงในถ้วยตะไล
เพื่อหนึ่ง

จอมพญาเตรียมน้ำตีมัน แล้วก็ตักข้าวสวยใส่จานไว้ให้แสนล้าน
เพราะรู้ว่าหญิงสาวชอบรับประทานข้าวสวยมากกว่าข้าวเหนียว

แสนล้านมองเขาที่ไม่ลืมเตรียมน้ำกับข้าวเพื่อเธอ แล้วก็
ยิ้มอ่อนโยน เธอหันไปหยอดแป้งลงในถ้วยตะไล แล้วก็ปิดฝาเพื่อ
หนึ่งขนมชั้นแรกให้สุกก่อน

“วันนี้ใช้กะทิสำเร็จนะ”

“เธอทำอะไรก็อร่อย”

จอมพญานั่งรอไม่ยอมรับประทานอาหารก่อนแสนล้าน
หญิงสาวเตรียมส่วนที่เป็นหน้ากะทิของขนมถ้วย เธอใช้แป้งข้าวเจ้า
น้ำตาลทราย และเกลือ คนให้แตกตัว แล้วก็เติมน้ำกะทิลงไป
คนให้ทุกอย่างละลายเป็นเนื้อเดียวกัน

“หิวก็กินสิ”

“รอเธอก่อน ฉันเป็นคนดี”

“นำหมั้นไส้ตรงชมตัวเองเนียแหละ”

แสนล้านเดินไปที่โต๊ะรับประทานอาหาร เธอนั่งลง แล้วก็
ตักห่อหมกใส่จานให้จอมพญา นั่งรับประทานอาหารกับเขา แล้วก็
ลุกขึ้นไปมองขนมถ้วย หญิงสาวเปิดฝาเมื่อตัวแป้งใส่สุกดีแล้ว
ก่อนจะหยอดกะทิตราดหน้าทีเตรียมไว้ลงไป แล้วก็ปิดฝานิ่งต่อ

“กินเมื่อไรก็อร่อย”

“ขอให้อร่อยเถอะ”

“จริงสิ”

จอมพญายืนยัน แสนล้านทำอาหารที่เขาชอบได้รสที่เขาชอบ
อีกเหมือนกัน แต่หญิงสาวก็ออกตัวว่าเธอไม่ได้ทำได้ทุกอย่าง
ทำอาหารได้แค่บางอย่างเท่านั้น แสนล้านไม่ได้ขยายความว่าเธอ

ทำได้เฉพาะอาหารที่จอมพญาชอบเป็นส่วนใหญ่

“เธอทำได้ยังไง”

“เรียนทำกับหอม แล้วก็เอามาปรับจนได้รสที่นายชอบ”

“น่ารักที่สุด”

จอมพญายื่นหน้าข้ามโต๊ะมาชมเธอ แสนลั่นยกมือขึ้นดีดหน้าผากเขา และชายหนุ่มก็ดึงใบหน้ากลับ ใจจริงอยากจูบหน้าผากเขามากกว่า แต่กลัวชายหนุ่มตกใจ

“ชมเพราะได้ใช้งานฉันนะสิ ฉันลุกไปดูขนมสักครู่”

แสนลั่นลุกขึ้นไปดูขนม ขนมถ้วยรอบแรกของเธอสุกเรียบร้อยแล้ว แสนลั่นก็รีบถ้วยตะไลขึ้นมา แล้วนำไปวางเรียงกันบนตะแกรงเพื่อพักให้เย็น

หญิงสาววางถ้วยตะไลรอบใหม่ลงไป เพื่อเตรียมหนึ่งขนมอีกรอบ เพราะวัตถุดิบที่เธอเตรียมไว้ต้องหนึ่งสองรอบถึงจะหมดพอดี นอกจากนี้จำนวนขนมถ้วยแค่รอบแรกคงไม่พอที่จะใส่ลงไป ในกระเพาะของจอมพญา

“หอมมาก”

“จะได้กินแล้ว พอใจแล้วใช่ไหม”

“พอใจมาก ฉันถึงชอบมาหาเธอไง”

แสนลั่นไม่ได้พูดตอบโต้กับเขา หญิงสาวไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี ถึงจะไม่เกิดพิรุณ เธอทำทุกอย่างก็เพื่อให้เขามีความสุขที่ได้อยู่กับเธอ แล้วมันก็เห็นผลแล้วสินะ แสนลั่นทำไม่ใช่เพราะฝืนตัวเองด้วย เธอก็มีความสุขที่ได้ทำ

“น้ำในแก้วเธอหมดแล้ว ฉันรินให้”

จอมพญาลุกขึ้นไปเปิดตู้เย็น หยิบขวดน้ำมารินน้ำเต็มใส่แก้วให้แสนลั่น ความสุขของเธอมันเกิดขึ้นเพราะเขาไม่ใช่ผู้ชายเห็นแก่ตัวเอาแต่รับฝ่ายเดียว แสนลั่นดูแลเขา จอมพญาก็ดูแลเธอ

เช่นกัน นอกจากนี้ชายหนุ่มยังทำตามที่เขาเรียกร้องหลายเรื่อง แม้เขาจะป่นว่าไร้สาระ หรือไม่เห็นด้วยนัก แต่แสนล้านก็ได้ตั้งใจในเรื่องที่ต้องการเป็นส่วนใหญ่ เมื่ออิมอาหาร แสนล้านก็แคะขนมถั่วย จัดเรียงใส่จาน แล้วก็ส่งให้จอมพญาธิบดีประทาน เธอกินไปสองถ้วย ส่วนที่เหลือจอมพญาธิบดีชอบจนหมด

